FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(femte avdelningen i utökad sammansättning)
den 12 juni 2007 *

I de förenade målen T-57/04 och T-71/04,

Budějovický Budvar, národní podnik, České Budějovice (Republiken Tjeckien), företrätt av advokaten F. Fajgenbaum,

sökande i mål T-57/04,

Anheuser-Busch, Inc., Saint Louis, Missouri (Förenta staterna), inledningsvis företrätt av advokaterna V. von Bomhard, A. Renck, A. Pohlmann, D. Ohlgart och B. Goebel, därefter av advokaterna V. von Bomhard, A. Renck, D. Ohlgart och B. Goebel,

sökande i mål T-71/04,

* Rättegångsspråk: engelska.

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), företrädd av A. Folliard-Monguiral och I. de Medrano Caballero, båda i egenskap av ombud,

svarande,

varvid motparterna i förfarandet vid harmoniseringsbyråns överklagandenämnd, som intervenerat vid förstainstansrätten, var

Anheuser-Busch, Inc. (i mål T-57/04),

Budějovický Budvar, národní podnik (i mål T-71/04),

angående en talan om ogiltigförklaring av det beslut som fattats av harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd den 3 december 2003 (ärendena R 1024/2001-2 och R 1000/2001-2) om ett invändningsförfarande mellan Budějovický Budvar, národní podnik och Anheuser-Busch, Inc.,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden M. Vilaras samt domarna E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby och K. Jürimäe,

justitiesekreterare: handläggaren I. Natsinas,

med beaktande av de ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 (mål T-57/04) och den 20 februari 2004 (mål T-71/04),

med beaktande av det beslut som fattats av ordföranden vid förstainstansrättens femte avdelning den 23 september 2004 att förena målen med avseende på det skriftliga och det muntliga förfarandet och domen, i enlighet med artikel 50 i förstainstansrättens rättegångregler,

med beaktande av harmoniseringsbyråns svarsinlagor som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 september 2004,

med beaktande av intervenienternas svarsinlagor som inkom till förstainstansrättens kansli den 28 (mål T-71/04) och den 29 september 2004 (mål T-57/04),

med beaktande av att målen har hänskjutits till förstainstansrättens femte avdelning i utökad sammansättning, och efter förhandlingen den 13 oktober 2005,

med beaktande av beslutet av den 14 maj 2007 att återuppta det muntliga förfarandet och parternas yttranden över Anheuser-Busch, Inc.:s yrkande av den 8 maj 2007, att anledning saknas att döma i saken i mål T-71/04,

med beaktande av att det muntliga förfarandet avslutades den 24 maj 2007,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

I — *Den internationella rätten*

1 I artiklarna 1–5 i Lissabonöverenskommelsen om skydd för ursprungsbeteckningar och deras internationella registrering (nedan kallad Lissabonöverenskommelsen), som antogs den 31 oktober 1958, reviderades i Stockholm den 14 juli 1967 och kompletterades den 28 september 1979, föreskrivs följande:

"Artikel 1

1) De länder, på vilka denna överenskommelse är tillämplig, bildar en särskild union inom Unionen för industriellt rättsskydd.

2) Dessa länder förbinder sig att inom sina territorier och i enlighet med lydelsen i denna överenskommelse skydda de ursprungsbeteckningar för varor från andra länder i den särskilda unionen som erkänns och skyddas som sådana i ursprungslandet och som registrerats vid Internationella byrån för immaterialrätt ... som anges i konventionen om införande av Världsorganisationen för den intellektuella äganderätten ...

Artikel 2

1) Med ursprungsbeteckning förstås i denna överenskommelse det geografiska namnet på ett land, en region eller ort som används för att beskriva en vara som härstammar därifrån och vars kvalitet eller egenskaper beror helt eller delvis på den geografiska omgivningen, inbegripet naturliga och mänskliga faktorer.

2) Ursprungsland är det land vars namn eller i vilket den region eller ort är belägen vars namn utgör den ursprungsbeteckning som medfört att varan är välkänd.

Artikel 3

En ursprungsbeteckning är skyddad mot obehörigt bruk eller imitation, även när varans verkliga ursprung anges eller om beteckningen har översatts eller åtföljs av uttryck som stil, typ, sådan som tillverkas i, imitation eller dylikt.

Artikel 4

Bestämmelserna i denna överenskommelse hindrar inte att ursprungsbeteckningar sedan tidigare erhåller skydd i vart och ett av länderna i den särskilda unionen i

enlighet med andra internationella instrument såsom Pariskonventionen för industriellt rättsskydd av den 20 mars 1883 med senare ändringar och Madridöverenskommelsen den 14 april 1891 angående undertryckande av oriktiga eller vilseledande ursprungsbeteckningar på handelsvaror med senare ändringar eller enligt nationell lagstiftning och rättspraxis.

Artikel 5

1) Ursprungsbeteckningar skall registreras vid Internationella byrån på ansökan från myndigheterna i länderna i den särskilda unionen och i de fysiska eller juridiska, offentligrättsliga eller privata personers namn som är innehavare av rätten att använda ursprungsbeteckningarna enligt nationell rätt.

2) Internationella byrån skall utan dröjsmål lämna meddelande om registreringar till myndigheterna i länderna i den särskilda unionen och offentliggöra registreringarna i en periodisk publikation.

3) Myndigheterna i länderna i den särskilda unionen kan förklara att en ursprungsbeteckning som meddelats dem inte kan skyddas, men endast under förutsättning att denna förklaring och skälen härför meddelas Internationella byrån inom ett år från mottagandet av den meddelade registreringen. Förklaringen får inte vara till men för andra former av skydd för beteckningen som innehavaren av denna kan göra anspråk på i det ifrågavarande landet i enlighet med artikel 4 ovan.

..."

2 I reglerna 9 och 16 i genomföradeförordningen till Lissabonöverenskommelsen, som trädde i kraft den 1 april 2002, föreskrivs följande:

"Regel 9

Avslagsförklaring

1) Den behöriga myndigheten i det anslutna land för vilket avslag meddelats skall meddela Internationella byrån om varje avslag. Avslagsförklaringen skall vara undertecknad av denna myndighet.

...

Regel 16

Ogiltigförklaring

1) När verkan av en internationell registrering ogiltigförklaras i ett anslutet land och talan inte kan föras mot denna ogiltigförklaring, skall den behöriga myndigheten i det anslutna landet meddela Internationella byrån om ogiltigförklaringen. ..."

II — *Gemenskapsrätten*

3 Artiklarna 8 och 43 i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3), i dess lydelse vid tiden för omständigheterna i målet, har följande lydelse:

"Artikel 8

Relativa registreringshinder

1. Om innehavaren av ett äldre varumärke invänder skall det varumärke som ansökan gäller inte kunna registreras

a) om det är identiskt med det äldre varumärket och de varor eller tjänster som varumärket har ansökts för är identiska med de varor eller tjänster för vilka det äldre varumärket är skyddat,

b) om det – på grund av att det är identiskt med eller liknar det äldre varumärket och de varor eller tjänster som omfattas av varumärkena är identiska eller är av liknande slag – föreligger en risk att allmänheten förväxlar dem inom det område där det äldre varumärket är skyddat, inbegripet risken för att varumärket associeras med det äldre varumärket.

2. Med äldre varumärken avses i punkt 1

a) följande kategorier av varumärken för vilka ansökan om registrering gjorts tidigare än ansökan om registrering av gemenskapsvarumärket, med vederbörlig hänsyn tagen till de anspråk som kan göras på prioritet för dessa varumärken:

...

iii) Varumärken som blivit föremål för en internationell registrering med rättsverkan i medlemsstaten ifråga.

...

4. Efter invändning från innehavaren av ett icke registrerat varumärke eller av ett annat kännetecken som används i näringsverksamhet i mer än bara lokal omfattning, får det varumärke som ansökan avser inte registreras om och i den mån, enligt tillämplig nationell lagstiftning om detta kännetecken,

a) rätten till kännetecknet har förvärvats före tidpunkten för ansökan om registrering av gemenskapsvarumärket eller i förekommande fall tidpunkten för den prioritet som åberopas som grund för ansökan om registrering av gemenskapsvarumärket eller,

b) kännetecknet ger innehavaren rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke.

...

Artikel 43

Prövning av invändning

...

2. På begäran av sökanden skall en innehavare av ett äldre gemenskapsvarumärke vilken gjort en invändning, lägga fram bevis för att det äldre gemenskapsvarumärket under en tid av fem år före dagen för offentliggörandet av ansökan om gemenskapsvarumärke verkligen har använts inom gemenskapen för de varor eller tjänster för vilka det är registrerat och som läggs till stöd för invändningen, eller för att det finns skälig grund för att det inte använts, förutsatt att det äldre gemenskapsvarumärket vid denna tidpunkt har varit registrerat i minst fem år. I avsaknad av sådan bevisning skall invändningen avslås. Om det äldre gemenskapsvarumärket endast har använts för en del av de varor eller tjänster för vilka det registrerats, skall det vid prövning av invändningen anses vara registrerat endast för denna del av varorna eller tjänsterna.

3. Punkt 2 skall tillämpas när det gäller de äldre nationella varumärken som avses i artikel 8.2 a), varvid användningen i den medlemsstat i vilken det äldre nationella varumärket skyddas skall motsvara användning i gemenskapen.

..."

4 I regel 22 i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 (EGT L 303, s. 1), i dess ändrade lydelse tillämplig vid tiden för sakomständigheterna, föreskrivs följande:

"Regel 22

Bevis på användning

1. Då den invändande parten i enlighet med artikel 43.2 eller 43.3 i förordningen måste tillhandahålla bevis på användning eller visa att det finns verkliga skäl till ickeanvändning skall [harmoniseringsbyrån] uppmana denne att tillhandahålla de

bevis som krävs inom en av den angiven tidsperiod. Om den invändande parten inte tillhandahåller dessa bevis före tidsfristens utgång, skall [harmoniseringsbyrån] avvisa invändningen.

2. De uppgifter och belägg som skall framläggas som bevis om användning skall utgöras av information om plats, tid, omfattning och typ av användning av invändningsmärket för de varor och tjänster för vilket det är registrerat och på vilka invändningen grundas, samt bevis som stöder denna information i enlighet med punkt 3.

3. Bevismaterialet skall helst begränsas till inlämnandet av stödjande dokument och sådana saker som förpackningar, etiketter, prislistor, kataloger, fakturor, fotografier, tidningsannonser och sådana skriftliga yttranden som avses i artikel 76.1 f i förordningen.

..."

III — *Den nationella lagstiftningen*

5 Artikel L. 641-2 i den franska jordbrukslagen (code rural), i dess lydelse vid tiden för omständigheterna i målet, har följande lydelse:

"Obehandlade eller bearbetade jordbruksprodukter och livsmedel kan tillerkännas ensamrätt till en skyddad ursprungsbeteckning. Bestämmelserna i artiklarna L. 115-2–L. 115-4 och L. 115-8–L. 115-15 i konsumtionslagen (code de la consommation) är inte tillämpliga på dessa produkter.

De ovan angivna produkterna kan erhålla en skyddad ursprungsbeteckning under nedan angivna förutsättningar om de uppfyller villkoren i artikel L.115-1 i konsumtionslagen, om det är styrkt att de är notoriskt kända och om de genomgått förfarandena för godkännande.

En skyddad ursprungsbeteckning kan inte anses vara generisk och bli allmänt tillgänglig.

Det geografiska namn som ursprungsbeteckningen utgörs av och andra uppgifter som associerar till detta får inte användas för någon vara av liknande slag. Detta påverkar inte bestämmelser i lagar och andra författningar som var i kraft den 6 juli 1990. Sådana namn och uppgifter som anges ovan får inte heller användas med avseende på andra varor eller tjänster när det kan innebära att otillbörlig fördel dras av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd eller att dennas notorietet försvagas.

Ursprungsbeteckningen 'appellations d'origine vins délimités de qualité supérieure' enligt artikel L. 641-24 och ursprungsbeteckningar som gällde i de utomeuropeiska departementen den 1 juli 1990 skall kvarstå oförändrade."

6 Artikel L. 115-5 i den franska konsumtionslagen (code de la consommation) (nedan kallad konsumtionslagen), i dess lydelse vid tiden för omständigheterna i målet, har följande lydelse:

"Förfarandet för tilldelning av ursprungsbeteckningar fastställs i artikel L. 641-2 i jordbrukslagen som återges nedan ..."

7 Artiklarna L. 711-3 och L. 711-4 i den franska immaterialrättslagen (code de la propriété intellectuelle) (nedan kallad immaterialrättslagen) i dess lydelse vid tiden för omständigheterna i målet, har följande lydelse:

"Artikel L. 711-3

Ett kännetecken får inte utgöra ett varumärke eller en beståndsdel i ett varumärke om det

a) föreligger hinder mot registrering enligt artikel 6 ter i Pariskonventionen för industriellt rättsskydd av den 20 mars 1883 med senare ändringar eller punkt 2 i artikel 23 i bilaga 1C till avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen,

b) strider mot allmän ordning eller goda seder, eller om det strider mot lag,

c) är ägnat att vilseleda allmänheten, särskilt i fråga om varans eller tjänstens egenskaper, kvalitet eller geografiska ursprung.

Artikel L. 711-4

Ett kännetecken får inte utgöra ett varumärke om det gör intrång i äldre rättigheter, och i synnerhet

a) i ett äldre varumärke som är registrerat eller notoriskt känt i den mening som avses i artikel 6 bis i Pariskonventionen för industriellt rättsskydd,

b) i rätt till namn eller firma om risk för förväxling föreligger hos allmänheten,

c) i ett handelsnamn eller ett tecken som är känt i hela landet om risk för förväxling föreligger hos allmänheten,

d) i en skyddad ursprungsbeteckning,

e) i annans upphovsrätt,

f) i rättigheter som följer av en teckning eller ett skyddat mönster,

g) i tredje mans rätt till privatliv, bland annat avseende dennes släktnamn, pseudonym eller porträtt,

h) i en lokal eller regional myndighets namn, bild eller renommé."

Bakgrund till tvisten

I — *Ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke ingiven av Anheuser-Busch*

8 Anheuser-Busch, Inc. ingav den 1 april 1996 en ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke till harmoniseringsbyrån i enlighet med förordning nr 40/94.

9 Denna ansökan avsåg nedanstående figurmärke:

10 De varor som registreringsansökan avsåg omfattas av klasserna 16, 21, 25, 30 och 32 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg, och motsvarar följande beskrivning inom var och en av dessa klasser:

— Klass 16: "Papper, kartong samt produkter därav (ingående i klass 16); trycksaker; bokbinderimaterial; pappersvaror (skriv- och kontorsmaterial); klister och lim för pappersvaror och hushållsändamål; instruktions- och undervisningsmaterial (ej apparater); plastmaterial för emballering (ingående i klass 16); spelkort."

— Klass 21: "Redskap och behållare för hushållsändamål samt köksgeråd (ej av ädla metaller eller överdragna därmed); kammar och tvättsvampar; borstar (ej målarpenslar); borstmakerimaterial; artiklar för rengöringsändamål; obearbetat eller delvis bearbetat glas (ej byggnadsglas); varor av glas, porslin och keramik (ingående i klass 21)."

— Klass 25: "Kläder, fotbeklädnader, huvudbonader."

— Klass 30: "Mjöl och näringspreparat tillverkade av spannmål, bröd, konditorivaror och godsaker, glass; honung, sirap; jäst, bakpulver; senap; vinäger, såser (smaktillsatser); kryddor; is, mellanmålsprodukter ingående i klass 30."

— Klass 32: "Öl, ljust öl [*], porter, alkoholhaltiga och alkoholfria drycker med malttillsatser." [*Nedan används ordet "ale" i stället för "ljust öl". *Övers. anm.*]

11 Ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke offentliggjordes i *Bulletinen för gemenskapsvarumärken* nr 31/97 av den 1 december 1997.

II — *Invändning mot ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke*

12 Bolaget Budějovický Budvar, národní podnik, etablerat i Republiken Tjeckien (nedan kallat Budvar), framställde den 27 februari 1998 en invändning med stöd av artikel 42 i förordning nr 40/94 med avseende på samtliga varor som angivits i ansökan om registrering.

13 Till stöd för invändningen åberopade Budvar först och främst risk för förväxling enligt artikel 8.1 b i förordning nr 40/94 mellan det sökta figurmärket och de äldre internationella varumärken som detta bolag är innehavare av, nämligen följande:

— Det internationella ordmärket BUDWEISER (R 238 203), som först registrerades den 5 december 1960 för "öl av alla slag" med avseende på Tyskland, Österrike, Benelux och Italien.

— Det internationella figurmärket (R 342 157), som först registrerades den 26 januari 1968 för "öl av alla slag" med avseende på Tyskland, Österrike, Benelux, Frankrike och Italien och som återges nedan.

14 Den 3 februari 1999 begärde Anheuser-Busch med stöd av artikel 43.2 i förordning nr 40/94 att Budvar skulle förebringa bevis på användning av detta bolags internationella varumärken. Harmoniseringsbyråns invändningsenhet uppmanade den 7 april 1999 Budvar att förebringa denna bevisning inom två månader, nämligen senast den 7 juni 1999. Denna frist förlängdes på Budvars begäran till den 7 september 1999.

15 För att styrka användningen av det internationella ordmärket BUDWEISER R 238 203 i Tyskland, ingav Budvar den 7 september 1999 bland annat kopior av reklam som förekommit i åtta tidningar under åren 1996 och 1997 samt tio fakturor som avsänts mellan åren 1993 och 1997. För att styrka användningen av det internationella ordmärket BUDWEISER R 238 203 i Österrike, ingav Budvar vidare kopior av reklam som förekommit i sex tidningar under åren 1996 och 1998 samt tio fakturor som avsänts mellan åren 1993 och 1997.

16 Till stöd för sin invändning åberopade Budvar med stöd av artikel 8.4 i förordning nr 40/94, för det andra, fyra ursprungsbeteckningar som registrerats för öl hos Världsorganisationen för den intellektuella äganderätten (WIPO) den 22 november 1967 i enlighet med Lissabonöverenskommelsen. Det är fråga om följande ursprungsbeteckningar:

— Ursprungsbeteckning nr 49 ČESKOBUDĚJOVICKÉ PIVO (BUDWEISER BIER enligt den tyskspråkiga versionen av registreringen).

— Ursprungsbeteckning nr 50 BUDĚJOVICKÉ PIVO – BUDVAR (BUDWEISER BIER – BUDVAR enligt den tyskspråkiga versionen av registreringen).

— Ursprungsbeteckning nr 51 BUDĚJOVICKÝ BUDVAR (BUDWEISER BUDVAR enligt den tyskspråkiga versionen av registreringen).

— Ursprungsbeteckning nr 52 BUDĚJOVICKÉ PIVO (BUDWEISER BIER enligt den tyskspråkiga versionen av registreringen).

17 Budvar hävdade med stöd av dessa registreringar att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna var skyddade, särskilt med avseende på franskt territorium, och härvid gav fog för den invändning som grundats på artikel 8.4 i förordning nr 40/94.

III — *Invändningsenhetens beslut*

18 Genom beslut nr 2412/2001 av den 8 oktober 2001, beslutade invändningsenheten

— att delvis avslå invändningen mot registrering av det sökta figurmärket beträffande den del av invändningen som grundats på artikel 8.4 i förordning nr 40/94 på grundval av de fyra ursprungsbeteckningar som angetts ovan i punkt 16,

— att delvis bifalla invändningen mot registrering av det sökta figurmärket beträffande varor i klass 32 ("öl, ljust öl, porter, alkoholhaltiga och alkoholfria drycker med malttillsatser") och avseende den del av invändningen som grundats på artikel 8.1 b i förordning nr 40/94 på grundval av det internationella ordmärket BUDWEISER R 238 203.

19 Invändningsenheten fann, med avseende på avslagsbeslutet beträffande den del av invändningen som grundats på artikel 8.4 i förordning nr 40/94, att användningen av ursprungsbeteckningarna inte styrkts i fråga om Frankrike och Portugal. Rättigheter i Frankrike och Portugal hade åberopats till stöd för invändningen. Invändningsenheten ansåg därför att det inte styrkts att de rättigheter som förvärvats med stöd av ursprungsbeteckningarna haft mer än bara lokal omfattning i den mening som avses i artikel 8.4 i förordning nr 40/94. Beträffande Italien fann invändningsenheten att användning av ursprungsbeteckningarna hade styrkts. Invändningsenheten fann att skyddet för de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna enligt italiensk rätt inte styrkts med avseende på olikartade varor.

20 Invändningsenheten ansåg beträffande det delvisa bifallet till den del av invändningen som grundats på artikel 8.1 b i förordning nr 40/94 att verkligt bruk av det

internationella ordmärket BUDWEISER R 238 203 och det internationella figurmärket R 342 157 styrkts med avseende på Tyskland, Österrike, Benelux och Italien. Av processekonomiska skäl undersökte invändningsenheten först det internationella ordmärket BUDWEISER R 238 203. Eftersom det var tydligt att detta varumärke var giltigt i Tyskland och Österrike begränsade invändningsenheten undersökningen till dessa två medlemsstater. Invändningsenheten fann att de varor i klass 32 som avsågs med det sökta figurmärket ("öl, ljust öl, porter, alkoholhaltiga och alkoholfria drycker med malttillsatser") var av samma slag som de varor som omfattades av det internationella ordmärket BUDWEISER R 238 203. Invändningsenheten påpekade att det förelåg risk för att omsättningskretsen i Tyskland och Österrike skulle förväxla det sökta figurmärket och det internationella ordmärket BUDWEISER R 238 203 med avseende på varor i klass 32, med hänsyn till den fonetiska och begreppsmässiga likheten mellan dessa varumärken och till att varorna var av samma slag. Invändningsenheten ansåg däremot att de varor i klasserna 16, 21, 25 och 30 som avsågs med det sökta figurmärket inte var av liknande slag som de varor som omfattades av de äldre varumärkena och att det därför inte förelåg någon risk för förväxling beträffande dessa varor.

IV — *Beslut som fattats av harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd*

21 Anheuser-Busch överklagade invändningsenhetens beslut den 27 november 2001 till den del beslutet innebar bifall till den del av invändningen som grundats på artikel 8.1 b i förordning nr 40/94 avseende varor i klass 32.

22 Budvar överklagade invändningsenhetens beslut den 10 december 2001, till den del invändningen avslagits till den del som avsåg artikel 8.4 i förordning nr 40/94 beträffande varor i klasserna 16, 21, 25, 30 och 32.

23 Budvar ifrågasatte i samband med sitt överklagande inte det delvisa avslaget på den del av invändningen som grundats på artikel 8.1 b i förordning nr 40/94 för varor i klasserna 16, 21, 25 och 30.

24 Genom beslut av den 3 december 2003 (ärendena R 1000/2001-2 och R 1024/2001-2) (nedan kallat det angripna beslutet) avslog harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd Budvars och Anheuser-Buschs överklaganden av invändningsenhetens beslut.

25 Överklagandenämnden ansåg beträffande det överklagande som ingetts av Anheuser-Busch att invändningsenheten inte hade gjort någon felaktig bedömning när den fann att bevisning förebringats för att det internationella ordmärket BUDWEISER R 238 203 använts i Tyskland och Österrike. Överklagandenämnden ansåg i övrigt att risk för förväxling mellan det sökta figurmärket och det internationella ordmärket BUDWEISER R 238 203 förelåg i Tyskland och Österrike med avseende på varor i klass 32, för det första eftersom den mest dominerande beståndsdelen i det sökta figurmärket var identisk med det äldre ordmärket och för det andra eftersom de ifrågavarande varorna var av samma slag.

26 Överklagandenämnden ansåg först och främst att Budvars överklagande inte kunde tas upp till prövning i vad avsåg varor i klass 32, eftersom Budvars invändning bifallits i detta avseende i enlighet med artikel 8.1 b i förordning nr 40/94.

27 Med avseende på varorna i klasserna 16, 21, 25 och 30 i ansökan om varumärke och den invändning som grundats på artikel 8.4 i förordning nr 40/94 på grundval av ursprungsbeteckningarna, fann överklagandenämnden först och främst att den

bevisning Budvar förebringat inte var tillräcklig för att visa att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna skyddades genom italiensk och portugisisk rätt.

28 Överklagandenämnden fann därefter och i motsats till vad invändningsenheten funnit, att det med avseende på Frankrike i andra förfaranden styrkts att de rättigheter som förvärvats med stöd av ursprungsbeteckningarna haft mer än bara lokal omfattning i den mening som avses i artikel 8.4 i förordning nr 40/94. I motsats till vad invändningsenheten beslutat, var Budvar enligt överklagandenämnden därför inte skyldigt att förebringa denna bevisning på nytt.

29 Enligt överklagandenämnden uppkom därför endast frågan huruvida de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna var skyddade enligt fransk rätt. Beträffande varorna i klasserna 16, 21, 25 och 30 besvarade överklagandenämnden denna fråga med beaktande av att ursprungsbeteckningar som registrerats i enlighet med Lissabonöverenskommelsen åtnjöt skydd i Frankrike enligt artikel L. 641-2 i jordbrukslagen, i vilken föreskrivs att "[d]et geografiska namn som ursprungsbeteckningen utgörs av och andra uppgifter som associerar till detta får inte användas för någon vara av liknande slag. ... Sådana namn och uppgifter som anges ovan får inte heller användas med avseende på andra varor eller tjänster när det kan innebära att otillbörlig fördel dras av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd eller att dennas notorietet försvagas." Överklagandenämnden tillade att, eftersom de varor som omfattades av ansökan om gemenskapsvarumärke skilde sig från de varor som avsågs med de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna, skulle nämnden kontrollera om användning av det sökta figurmärket i Frankrike kunde innebära att otillbörlig fördel drogs av att ursprungsbeteckningarna var notoriskt kända eller att deras notorietet försvagades. Överklagandenämnden angav härvid att otillbörlig fördel inte kan dras av notorietet och att notorietet inte kan försvagas om det inte föreligger notorietet. Överklagandenämnden angav vidare att Budvar inte förebringat någon bevisning för att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna var notoriskt kända i Frankrike. Överklagandenämnden ansåg i övrigt att sådan notorietet inte kan presumeras och att Budvar inte visat på vilket sätt otillbörlig fördel skulle kunna dras av att ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända, om det nu antas att sådan notorietet föreligger, eller hur denna notorietet skulle försvagas, om Anheuser-Busch medgavs rätt att använda ett figurmärke som innehöll ordet Budweiser för de sökta varorna i klasserna 16, 21, 25 och 30.

Parternas yrkanden

I — *Mål T-57/04*

30 Budvar har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det beslut som fattats av harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd den 3 december 2003 i ärende R 1024/2001-2,

— avslå den ansökan om registrering som ingavs den 1 april 1996 för bolaget Anheuser-Busch avseende varuklasserna 16, 21, 25 och 31,

— skicka förstainstansrättens dom till harmoniseringsbyrån,

— förplikta Anheuser-Busch att ersätta rättegångskostnaderna.

31 Harmoniseringsbyrån och Anheuser-Busch har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta Budvar att ersätta rättegångskostnaderna.

II — *Mål T-71/04*

32 Anheuser-Busch har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det beslut som fattats av harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd den 3 december 2003 i ärende R 1000/2001-2 till den del detta beslut innebär avslag på ansökan om registrering av varumärke för varor i klass 32,

— förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

33 Harmoniseringsbyrån har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan i dess helhet,

— förplikta Anheuser-Busch att ersätta rättegångskostnaderna.

34 Budvar har yrkat att förstainstansrätten skall

— i första hand fastställa att den talan som väckts av Anheuser-Busch inte kan tas upp till prövning,

— i andra hand fastställa det beslut mot vilket Anheuser-Busch väckt talan,

— förordna att förstainstansrättens dom skall delges harmoniseringsbyrån,

— förplikta Anheuser-Busch att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

III — *Mål T-57/04*

35 Förstainstansrätten anger inledningsvis att Budvars talan vid förstainstansrätten syftar till att ifrågasätta det angripna beslutet till den del den invändning avslagits som grundats på artikel 8.4 i förordning nr 40/94 med avseende på varor i klasserna 16, 21, 25 och 30.

36 Budvars talan vid förstainstansrätten syftar inte till att ifrågasätta det angripna beslutet till den del det i detta beslut slås fast att överklagandet till överklagandenämnden inte kunde prövas med avseende på varor i klass 32.

37 Förstainstansrätten konstaterar i övrigt att Budvar, i samband med sin ansökan, av misstag angett klass 31, som inte berörs av den ifrågavarande ansökan om figurmärke.

A — *Huruvida Budvars andra yrkande kan tas upp till sakprövning*

38 Förstainstansrätten påpekar att Budvar genom sitt andra yrkande, som syftar till att förstainstansrätten skall "avslå den ansökan om registrering som ingavs den 1 april 1996 för bolaget Anheuser-Busch avseende varuklasserna 16, 21, 25 och 31", yrkar att förstainstansrätten skall ålägga harmoniseringsbyrån att avslå ansökan om registrering av det sökta figurmärket (se, för ett motsvarande synsätt, förstainstansrättens dom av den 23 oktober 2002 i mål T-388/00, Institut für Lernsysteme mot harmoniseringsbyrån – Educational Services (ELS), REG 2002, s. II-4301, punkt 18, och av den 9 mars 2005 i mål T-33/03, Osotspa mot harmoniseringsbyrån – Distribution & Marketing (Hai), REG 2005, s. II-763, punkt 14).

39 Förstainstansrätten erinrar härvid om att harmoniseringsbyrån enligt artikel 63.6 i förordning nr 40/94 är skyldig att vidta de åtgärder som krävs för att följa gemenskapsdomstolens dom. Det ankommer därför inte på förstainstansrätten att rikta förelägganden till harmoniseringsbyrån (förstainstansrättens dom av den 31 januari 2001 i mål T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld mot harmoniseringsbyrån (Giroform), REG 2001, s. II-433, punkt 33, av den 27 februari 2002 i mål T-34/00, Eurocool Logistik mot harmoniseringsbyrån (EUROCOOL), REG 2002, s. II-683, punkt 12 och domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet ELS, punkt 19).

40 Härav följer att Budvars andra yrkande inte kan tas upp till sakprövning.

B — *Prövning i sak*

41 Till stöd för sin ansökan har Budvar åberopat en enda grund avseende åsidosättande av artikel 8.4 i förordning nr 40/94.

42 Budvar har inledningsvis erinrat om ordningen för ursprungsbeteckningar enligt fransk rätt.

43 Budvar har påpekat bland annat att syftet med en ursprungsbeteckning är att knyta ett geografiskt namn till en vara och därmed gå i god för varans ursprung och egenskaper, vilket innebär att både konsumenter och tillverkare av denna vara skyddas mot obehörigt bruk. Detta syfte innebär att det är befogat att de texter som syftar till att skydda ursprungsbeteckningar i Frankrike återfinns både i immaterialrättslagen och i jordbrukslagen, som båda innehåller hänvisningar till konsumtionslagen. Budvar har även betonat att ursprungsbeteckningen fastställs genom ett dekret som innehåller bestämmelser om det geografiska produktionsområdet, produktionsvillkoren och auktorisation av varan.

44 Budvar har i övrigt preciserat att bestämmelserna om ursprungsbeteckningar utgör en del av grunderna för rättsordningen och innebär ett absolut skydd för ursprungsbeteckningar samt att ursprungsbeteckningar enligt fransk rätt har företräde framför varumärken. Enligt fransk rätt innebär detta företräde att det föreligger ett absolut förbud mot att registrera ett varumärke som kan göra intrång i en ursprungsbeteckning och mot att använda kännetecken som gör intrång i en ursprungsbeteckning genom att de innehåller det geografiska namn som ursprungsbeteckningen utgörs av. Budvar har härvid betonat för det första att det i artikel L. 115-5 i konsumtionslagen föreskrivs att "[e]n skyddad ursprungsbeteckning kan inte anses vara generisk och bli allmänt tillgänglig". Budvar har för det andra påpekat att en ursprungsbeteckning till sin natur är en benämning på en vara från en bestämd plats. Budvar har för det tredje betonat att en ursprungsbeteckning, till skillnad från ett varumärke som inte används, inte kan upphävas.

45 Budvar har härav dragit slutsatsen att oberoende av vilka varor eller tjänster som avses i ansökan om registrering kan ett varumärke inte registreras när det kan innebära att intrång görs i en skyddad ursprungsbeteckning i Frankrike. En ursprungsbeteckning kan därför inte användas för någon annan vara, oavsett om varan är av samma eller liknande slag eller av ett helt annat slag.

46 Med beaktande av vad ovan anförts har Budvar hävdat att överklagandenämndens bedömning innehåller två fel.

47 Budvar anser för det första att artikel L. 641-2 i jordbrukslagen inte är tillämplig och att överklagandenämnden borde ha tillämpat artiklarna L. 711-3 och L. 711-4 i immaterialrättslagen när den bedömde om ett kännetecken som utgörs av det geografiska namnet för en skyddad beteckning kan registreras som varumärke.

48 Budvar har för det andra, och i andra hand, gjort gällande att överklagandenämnden i vart fall tillämpat artikel L. 641-2 jordbrukslagen på ett felaktigt sätt.

49 Förstainstansrätten anger att parternas argument närmare bestämt avser huruvida artikel L. 641–2 fjärde stycket i jordbrukslagen är relevant.

1. Den första delgrunden: Huruvida artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen är tillämplig

a) Parternas argument

Budvars argument

50 Budvar har erinrat om lydelsen i artikel 8.4 i förordning nr 40/94 och har anfört att det inte bestritts att innehavaren av en ursprungsbeteckning enligt fransk rätt med stöd av artikel L. 711-4 i immaterialrättslagen och artikel L. 641-2 i jordbrukslagen får förbjuda att ett yngre varumärke registreras och används.

51 Eftersom ansökan om registrering av varumärke i förevarande mål emellertid avser benämningen Budweiser, är användning av ett sådant varumärke inte relevant för diskussionen.

52 Budvar har därför hänvisat till artiklarna L. 711-3 och L. 711-4 i immaterialrättslagen där grunderna för registreringshinder anges.

53 Budvar anser, med stöd av artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen, där det föreskrivs att "[e]tt kännetecken får inte utgöra ett varumärke om det gör intrång i äldre rättigheter, och i synnerhet i en skyddad ursprungsbeteckning", att ett varumärke som utgör en återgivning eller imitering av en ursprungsbeteckning kan ogiltigförklaras på begäran av den som har rätt att använda ursprungsbeteckningen, samt att denne rättsinnehavare kan förbjuda användningen av nämnda varumärke.

54 Budvar har även hävdat att ursprungsbeteckningar är äldre rättigheter som, i motsats till vad som fordras med avseende på namn eller firma, handelsnamn eller tecken och även äldre varumärken, utgör hinder mot ett varumärkes giltighet utan att förväxlingsrisk eller varuslagslikhet behöver visas. Budvar har i det sistnämnda avseendet hänvisat till artiklarna L. 716-1, L. 713-2 och L. 713-3 i immaterialrättslagen. Det kan därför anses att ett kännetecken som utgör en återgivning av en ursprungsbeteckning, i enlighet med artikel L. 711-4 i immaterialrättslagen, således inte kan registreras som varumärke. Det är därvid inte nödvändigt att beakta om ursprungsbeteckningen är notoriskt känd, eftersom den existerar per definition, och det är inte heller nödvändigt att beakta vilka varor som avses med det sökta varumärket.

55 Budvar har i övrigt tillagt att en ansökan om registrering av ett varumärke kan avslås även på grund av att det strider mot allmän ordning. I artikel L. 711-3 b i immaterialrättslagen föreskrivs att "[e]tt kännetecken får inte utgöra ett varumärke eller en beståndsdel i ett varumärke om det strider mot allmän ordning eller goda seder, eller om det strider mot lag". Enligt Budvar har den omständigheten att skyddet för ursprungsbeteckningar följer av grunderna för rättsordningen visats tidigare. Ansökningar om registrering av varumärken som gör intrång i en ursprungsbeteckning skall därför avslås på denna grund. Budvar har hänvisat särskilt till en dom från Cour d'appel de Paris av den 15 februari 1990, i vilken den domstolen fann att grunderna för rättsordningen skulle förstås så, att tvingande

bestämmelser i ekonomisk lagstiftning avsågs, bland annat bestämmelser avseende konsumentskyddet. Budvar har vidare hänvisat till en dom från Cour de cassation i Frankrike av den 26 oktober 1993, i vilken fastställs att beteckningarna Fourme d'Ambert och Fourme de Montbrison skall skyddas enligt grunderna för rättsordningen.

56 Budvar har slutligen hävdat att vilseledande kännetecken inte får registreras enligt artikel L. 711-3 c i immaterialrättslagen, där det i detta avseende föreskrivs att "[e]tt kännetecken får inte utgöra ett varumärke eller en beståndsdel i ett varumärke om det är ägnat att vilseleda allmänheten, särskilt i fråga om varans eller tjänstens egenskaper, kvalitet eller geografiska ursprung". Enligt Budvar kan den omständigheten att varor i klasserna 16, 21, 25 och 30 utbjuds under namnet Budweiser, som är känt för ett visst antal varor – däribland öl – därför vara vilseledande för allmänheten eller leda till att allmänhetens förväntningar inte uppfylls med avseende på varans egenskaper, vilka är förknippade med bland annat tillverkningsorten.

57 Avsikten med artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, som upprepas i artikel L. 115-5 i konsumtionslagen, är inte att förbjuda registrering av ett varumärke som innebär intrång i skyddet för en ursprungsbeteckning, utan endast att förhindra att ett geografiskt namn som utgör en ursprungsbeteckning eller en del därav används. Enligt Budvar har bestämmelserna i immaterialrättslagen inte samma syfte som bestämmelserna i konsumtionslagen. De förstnämnda hänför sig till godkännande av kännetecken i immaterialrättsligt hänseende och de sistnämnda har direkt avseende på konsumentskyddet.

58 Vid bedömningen av om ett kännetecken som utgörs av det geografiska namnet för en skyddad beteckning kan registreras som varumärke, skall därför artiklarna L. 711-3 och L. 711-4 i immaterialrättslagen tillämpas och inte artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, vilket överklagandenämnden gjort.

59 Budvar har i övrigt i en skrivelse av den 24 augusti 2005, som ingetts till svar på en fråga från förstainstansrätten, anfört att bolaget till stöd för sin invändning åberopat artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen vid harmoniseringsbyrån och i synnerhet vid överklagandenämnden. Budvar har emellertid gjort gällande att bolaget vid förstainstansrätten hädanefter får göra gällande att den bestämmelsen inte kan tillämpas i förevarande mål. Budvar anser härvid att bolaget för det första inte ändrar föremålet för talan, eftersom denna består i en invändning mot registreringen av det sökta figurmärket. Budvar har för det andra anfört att den omständigheten att artiklarna L. 711-3 och L. 711-4 i immaterialrättslagen åberopats inte innebär att nya omständigheter skall beaktas, eftersom dessa artiklar utgör grunden för ansökan till förstainstansrätten. Budvar har preciserat att bolaget närmare bestämt åberopat artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen vid harmoniseringsbyrån. Budvar anser, med hänvisning till förstainstansrättens dom av den 20 april 2005 i mål T-318/03, Atomic Austria mot harmoniseringsbyrån – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (REG 2005, s. II-1319), i huvudsak att harmoniseringsbyrån ex officio borde ha inhämtat upplysningar om nationell rätt från den berörda medlemsstaten.

Harmoniseringsbyråns argument

60 Innan den besvarat första delen av Budvars argument, har harmoniseringsbyrån gett sin tolkning av texten i artikel 8.4 i förordning nr 40/94 och särskilt av de villkor som ställs upp i denna.

61 Harmoniseringsbyrån har för det första betonat att den äldre rättigheten skall grundas på att den använts i mer än bara lokal omfattning. Harmoniseringsbyrån har härvid anfört att registreringar i enlighet med Lissabonöverenskommelsen hänför sig till äldre rättigheter, vilka omfattas av tillämpningsområdet för artikel 8.4 i förordning nr 40/94. Harmoniseringsbyrån har i övrigt preciserat att Budvar i förevarande mål förebringat bevis på användning i Frankrike av de äldre rättigheterna.

62 Harmoniseringsbyrån anser för det andra att artikel 8.4 i förordning nr 40/94 kan tillämpas på varumärken som inte registrerats och på likartade äldre kännetecken som används i näringsverksamhet för varor eller tjänster eller för innehavarens kommersiella verksamhet. Det geografiska ursprunget har samband med den kommersiella verksamheten, eftersom det är fråga om en omständighet som är avgörande när kunderna väljer ut och köper de ifrågavarande varorna. Harmoniseringsbyrån har i detta hänseende hänvisat till domstolens dom av den 20 maj 2003 i mål C-108/01, Consorzio del Prosciutto di Parma och Salumificio S. Rita (REG 2003, s. I-5121).

63 Harmoniseringsbyrån har för det tredje anfört att det enligt artikel 8.4 i förordning nr 40/94 fordras att invändaren är "innehavare ... av ett icke registrerat varumärke eller av ett annat kännetecken som används i näringsverksamhet". Harmoniseringsbyrån har i detta avseende preciserat att enligt vissa rättssystem är geografiska uppgifter inte kommersiella kännetecken, eftersom de som har rätt att använda dem inte erhåller någon ensamrätt. Enligt andra rättssystem har däremot fysiska personer och föreningar ensamrätt till den geografiska uppgiften, vilket innebär att de har rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke. Enligt harmoniseringsbyrån tillhör fransk rätt, som skall tillämpas på förevarande mål, den sistnämnda gruppen, och den rätt som härleds ur den geografiska uppgiften omfattats härvid av tillämpningsområdet för artikel 8.4 i förordning nr 40/94.

64 Harmoniseringsbyrån har med hänvisning till artikel 5.1 i Lissabonöverenskommelsen anfört att ursprungsbeteckningar, om än på ansökan av behörig myndighet, registreras i fysiska eller juridiska, offentligrättsliga eller privata personers namn. I artikel 8 i Lissabonöverenskommelsen föreskrivs dessutom att åtgärder för att skydda ursprungsbeteckningar kan vidtas enligt nationell lagstiftning genom behörig myndighets försorg eller på ansökan av åklagare eller berörda parter. Ensamrätt att använda en skyddad beteckning tillsammans med rätt att väcka talan mot oriktig användning av denna är tillräckliga skäl för att harmoniseringsbyrån skall anse att den utgör innehavarens rättighet eller åtminstone en rättighet som är likvärdig med en sådan i den mening som avses i artikel 8.4 i förordning nr 40/94. Denna slutsats bekräftas av lydelsen i artikel 5.3 i Lissabonöverenskommelsen.

65 Harmoniseringsbyrån har för det fjärde anfört att den ifrågavarande rättigheten skall åtnjuta skydd enligt nationell lagstiftning före tidpunkten för ansökan om registrering av det ifrågasatta varumärket. Harmoniseringsbyrån har i förevarande mål betonat att de berörda ursprungsbeteckningarna registrerades den 22 november 1967 och att de skyddas i Frankrike från den dagen och den registreringen. De ifrågavarande rättigheterna har således förvärvats före tidpunkten för ansökan om registrering av det ifrågasatta varumärket.

66 Harmoniseringsbyrån har för det femte koncentrerat sig på villkoret att den äldre rättigheten ger innehavaren, med stöd av tillämplig nationell lagstiftning, rätt att förbjuda användning av det motstående varumärket.

67 Harmoniseringsbyrån har i detta skede besvarat de argument Budvar anfört i samband med den första delgrunden avseende tillämplig fransk rätt.

68 Det är enligt harmoniseringsbyrån utrett att de franska rättsreglerna innehåller flera bestämmelser om vad som gäller då yngre kännetecken och ursprungsbeteckningar står emot varandra.

69 Harmoniseringsbyrån har erinrat om lydelsen i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen och har anfört att denna bestämmelse nämns och upprepas i artikel L. 115-5 i konsumtionslagen.

70 Beträffande Budvars argument att artiklarna L. 711-3 b och c samt L. 711-4 d i immaterialrättslagen och inte artikel L. 641-2 i jordbrukslagen skall tillämpas, vilket står i motsats till vad överklagandenämnden har beslutat, har harmoniseringsbyrån preciserat att när det är fråga om ett mål avseende artikel 8.4 i förordning nr 40/94 skall den nationella lagstiftningen tillämpas på samma sätt som en nationell domstol skulle ha gjort. Nationell rättspraxis är därvid av särskilt stor vikt, och den är bindande för harmoniseringsbyrån

71 Harmoniseringsbyrån har anfört att i samtliga nationella avgöranden som Budvar åberopat under invändningsförfarandet och vid förstainstansrätten, och som avser den situationen då yngre varumärken står emot ursprungsbeteckningar, så tillämpades artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen och inte artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen. Av detta framgår att varken artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen eller någon av de bestämmelser som anges i denna kan tillämpas.

72 Harmoniseringsbyrån har efter en bedömning av artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen invänt mot Budvars slutsats att skyddet för ursprungsbeteckningar mot yngre varumärken är absolut och ovillkorligt. Harmoniseringsbyrån har härvid anfört att artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen syftar till att förbjuda registrering av kännetecken som innebär intrång i en ursprungsbeteckning och inte till att förbjuda användning av ett sådant kännetecken. Eftersom det enligt artikel 8.4 i förordning nr 40/94 uttryckligen fordras att den nationella lagstiftningen innebär "rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke" och inte att förbjuda att ett sådant registreras, har harmoniseringsbyrån dragit slutsatsen att artikel L. 711-4 i immaterialrättslagen inte kan tillämpas.

73 Om det antas att rätten att förbjuda registrering även innebär rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke, måste villkoren för "intrång" i en ursprungsbeteckning i den mening som avses i artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen beaktas.

74 Harmoniseringsbyrån har, såsom Budvar har angett, anfört att immaterialrättslagen inte innehåller några bestämmelser om begreppet intrång i fråga om ursprungsbeteckningar, men att den däremot innehåller utförligare bestämmelser om äldre varumärken, firmor och handelsnamn. Detta är enligt harmoniseringsbyrån inte överraskande, eftersom omfattningen av skyddet för ursprungsbeteckningar anges särskilt i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen. Begreppet intrång skall därför tolkas mot bakgrund av denna bestämmelse.

75 Av vad ovan anförts framgår att det rättsliga innehållet i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen varken blir mer eller mindre omfattande genom artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen. Endast den förstnämnda bestämmelsen kan tillämpas för att fastställa omfattningen av skyddet för ursprungsbeteckningar mot användning av yngre kännetecken och i synnerhet varumärken.

76 Harmoniseringsbyrån anser med avseende på att Budvar har åberopat artikel L. 711-3 b och c i immaterialrättslagen att denna bestämmelse inte är relevant, eftersom den avser absoluta registreringshinder, nämligen förbud mot kännetecken som strider mot allmän ordning eller som är ägnade att vilseleda allmänheten, särskilt i fråga om varans eller tjänstens egenskaper, kvalitet eller geografiska ursprung. Denna bestämmelse motsvarar artikel 7.1 f och g i förordning nr 40/94. Harmoniseringsbyrån har hänvisat till förstainstansrättens dom av den 9 april 2003 i mål T-224/01, Durferrit mot harmoniseringsbyrån – Kolene (NU-TRIDE) (REG 2003, s. II-1589), och har anfört att nationella bestämmelser eller gemenskapsbestämmelser avseende absoluta registreringshinder i vilket fall inte kan åberopas i ett invändningsförfarande vid harmoniseringsbyrån.

77 Harmoniseringsbyrån har vidare i en skrivelse av den 9 augusti 2005, som ingetts till svar på en fråga från förstainstansrätten, anfört att Budvar inte får åberopa att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen inte kan tillämpas i förevarande mål, efter det att bolaget gjort gällande vid harmoniseringsbyrån att denna bestämmelse låg till grund för den ifrågavarande invändningen.

Anheuser-Buschs argument

78 Anheuser-Busch har först och främst erinrat om att tillämpliga bestämmelser, rättspraxis och doktrin utgör en del av omständigheterna i samband med artikel 8.4 i

förordning nr 40/94 och med avseende på den nationella lagstiftning som kommer i fråga. Invändaren skall åberopa och styrka dessa omständigheter i enlighet med artikel 74.1 i förordning nr 40/94. Budvar har i förevarande mål inte lämnat någon konsekvent redogörelse för tillämpliga bestämmelser och har än mindre förebringat någon bevisning till stöd för sin uppfattning.

79 Anheuser-Busch anser med avseende på vilka bestämmelser i fransk rätt som är tillämpliga att de omständigheter Budvar har åberopat i de olika förfarandena varit motstridiga och oklara. Inför harmoniseringsbyrån grundades invändningen huvudsakligen på artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen. Men när överklagandenämnden avslog invändningen mot bakgrund av denna bestämmelse, ändrade Budvar uppfattning och hävdade för första gången att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen inte var tillämplig (och gjorde gällande att artiklarna L. 711-3 och L. 711-4 i immaterialrättslagen skulle tillämpas). För Anheuser-Busch innebär denna ändrade inställning och den motstridiga redogörelsen för de rättsliga förhållandena i Frankrike i sig att det är befogat att ogilla förevarande talan. Anheuser-Busch har särskilt hävdat att Budvar inte kan ändra den rättsliga grunden i detta skede av förfarandet och att de argument som anförts i detta hänseende vid förstainstansrätten inte skall beaktas. Detta följer förstainstansrättens rättspraxis på området (förstainstansrättens dom av den 3 juli 2003 i mål T-129/01, Alejandro mot harmoniseringsbyrån – Anheuser Busch (BUDMEN), REG 2003, s. II-2251, punkt 67, och av den 18 februari 2004 i mål T-10/03, Koubi mot harmoniseringsbyrån – Flabesa (CONFORFLEX), REG 2004, s. II-719, punkt 52).

80 Anheuser-Busch har i övrigt vidhållit att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen är tillämplig. Anheuser-Busch har betonat att Budvar uppgett att det föreskrivs i artikel L. 711-4 i immaterialrättslagen att "det är förbjudet att varumärkesregistrera ett kännetecken som innebär intrång i en ursprungsbeteckning", medan artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen å andra sidan endast innebär att "ett geografiskt namn som utgör en ursprungsbeteckning eller en del därav inte får användas". Med andra ord avser artikel L. 711-4 i immaterialrättslagen registrering av franska varumärken, medan artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen avser användning av yngre varumärken. Med hänsyn till att artikel

8.4 i förordning nr 40/94 avser "rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke" drar Anheuser-Busch därför slutsatsen att endast artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen är tillämplig.

81 För det fall Budvars argument beträffande artikel L. 711-4 i immaterialrättslagen kan läggas till grund för sakprövning och måste bedömas, anser Anheuser-Busch i övrigt att Budvar inte kan vinna framgång med dessa argument.

82 Anheuser-Busch har särskilt betonat att artikel L. 711-4 i immaterialrättslagen inte innehåller bestämmelser om omfattningen av skyddet för samtliga äldre rättigheter som anges i artikeln. Eftersom det i artikel L. 711-4 i immaterialrättslagen anges att dessa äldre rättigheter utgör hinder för att ett varumärke registreras om det innebär intrång i dem, förutsätts enligt den bestämmelsen att skyddets omfattning fastställs genom andra bestämmelser. Om den tolkning som Budvar gjort gällande vore riktig, skulle andra äldre rättigheter – såsom mycket väl kända äldre varumärken, upphovsrättigheter och industriella eller personliga rättigheter – åtnjuta ett "absolut skydd" mot yngre varumärken, oberoende av andra förhållanden såsom bland annat likheten mellan de ifrågavarande rättigheterna.

83 Den verkliga frågan med avseende på artikel L. 711-4 i immaterialrättslagen är huruvida något intrång gjorts i äldre rättigheter. Svaret kan ges endast med beaktande av bestämmelser som är särskilda för dessa rättigheter. Anheuser-Busch har härvid anmärkt att immaterialrättslagen innehåller en uttrycklig hänvisning till jordbrukslagen. Avdelning II i del VII i immaterialrättslagen, som avser ursprungsbeteckningar, innehåller en enda artikel (L. 721-1), i vilken anges att "bestämmelser om fastställelse av ursprungsbeteckningar anges i artikel L. 115-1 i konsumtionslagen". Bestämmelserna i konsumtionslagen, som i sin tur innehåller hänvisning till jordbrukslagen, borde därför vara tillämpliga på skyddet för ursprungsbeteckningar. Anheuser-Busch har därmed invänt mot Budvars inställning att ett kännetecken som återger en ursprungsbeteckning inte kan registreras som varumärke oavsett vilka omständigheter som föreligger. Anheuser-Busch anser att ursprungsbeteckningen skyddas för en viss vara. Eftersom de varor som är i fråga i förevarande mål

inte är av samma slag, kan användningen av samma ord för dessa varor inte utgöra intrång i ursprungsbeteckningar, utom under särskilda omständigheter. Sådana omständigheter föreskrivs endast i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, men inte i artikel L. 711-4 i immaterialrättslagen. Den sistnämnda bestämmelsen kan därför inte tillämpas för att fastställa om fransk lag innebär att Budvar har rättigheter enligt artikel 8.4 i förordning nr 40/94.

84 Anheuser-Busch har i övrigt anfört att Budvar för första gången under sex års processande anfört att artikel L. 711-3 b och c i immaterialrättslagen åsidosatts. Anheuser-Busch anser det inte vara nödvändigt att besvara dessa argument som inte kan läggas till grund för prövning och som inte kan tillämpas. Dessa påståenden har gjorts för sent och stöds i vart fall inte genom omständigheter eller bevisning. Anheuser-Busch har även betonat att förevarande mål har uppkommit på grund av invändningar avseende relativa registreringshinder. Artikel L. 711-3 i immaterialrättslagen avser emellertid absoluta registreringshinder och kan dessutom tillämpas endast på varumärkesansökningar som gjorts i Frankrike.

b) Förstainstansrättens bedömning

85 Förstainstansrätten anger att det med stöd av artikel 8.4 i förordning nr 40/94 är möjligt att framställa en invändning mot en ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke på grundval av ett annat kännetecken än ett äldre varumärke. Det utnämnda förhållandet beskrivs i artikel 8.1–8.3 och 8.5.

86 Enligt lydelsen i artikel 8.4 i förordning nr 40/94 skall kännetecknet användas i näringsverksamhet i mer än bara lokal omfattning. Rätten till kännetecknet skall, enligt tillämplig nationell lagstiftning om detta kännetecken, ha förvärvats före

tidpunkten för ansökan om registrering av gemenskapsvarumärket eller tidpunkten för den prioritet som åberopas som grund för ansökan om registrering av gemenskapsvarumärket. Kännetecknet skall enligt tillämplig nationell lagstiftning om detta kännetecken även ge innehavaren rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke.

87 Förstainstansrätten har, med anledning av Budvars talan, att pröva en fråga beträffande det sista villkoret i artikel 8.4 i förordning nr 40/94, det vill säga huruvida det i förevarande mål är styrkt att de åberopade ursprungsbeteckningarna innebär att innehavaren har rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke på grundval av tillämplig fransk rätt.

88 Med hänsyn till att artikel 8.4 i förordning nr 40/94 återfinns i den del som avser relativa registreringshinder och med beaktande av artikel 74 i samma förordning, har invändaren vid harmoniseringsbyrån bevisbördan för att det ifrågavarande kännetecknet ger innehavaren rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke.

89 Förstainstansrätten skall härvid beakta bland annat åberopad nationell lagstiftning och rättsliga avgöranden i den berörda medlemsstaten. Invändaren skall på denna grundval visa att det ifrågavarande kännetecknet omfattas av tillämpningsområdet för den åberopade nationella lagstiftningen och att kännetecknet ger innehavaren rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke. Förstainstansrätten betonar att invändarens bevisning i samband med artikel 8.4 i förordning nr 40/94 skulle vara relevant för det varumärke som avses i ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke.

90 Överklagandenämnden erinrade om lydelsen i artiklarna 1.1, 1.2, 2.1, 3, 5.1 och 8 i Lissabonöverenskommelsen (punkterna 41–45 i det angripna beslutet) och angav att "ursprungsbeteckningar som registrerats i enlighet med Lissabonöverenskommelsen skyddas i Frankrike i enlighet med artikel L. 641-2 i jordbrukslagen" (punkt 46 i det angripna beslutet).

91 Förstainstansrätten anger att bestämmelserna i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen upprepas i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen.

92 Förstainstansrätten betonar vidare att Budvar åberopade bestämmelserna i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, som upprepas i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen vid harmoniseringsbyrån, och särskilt i samband med överklagandet till överklagandenämnden.

93 Budvar har först vid förstainstansrätten åberopat att artikel L. 641-2 i jordbrukslagen inte kan tillämpas i förevarande mål och att överklagandenämnden borde ha tillämpat artiklarna L. 711-3 b och c samt L. 711-4 d i immaterialrättslagen.

94 Förstainstansrätten betonar inledningsvis att Budvar, utöver bestämmelserna i artikel L. 641-2 i jordbrukslagen, även åberopade vissa artiklar i immaterialrättslagen vid harmoniseringsbyrån. Förstainstansrätten anger i övrigt och särskilt med avseende på artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen att denna bestämmelse avser "skyddade" ursprungsbeteckningar. Sökanden hade därför fog för att vilja få klarhet i var i den franska rättsordningen artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen skulle placeras och vilket samband som kunde finnas mellan denna bestämmelse och artikel L. 641-2 i jordbrukslagen. Förstainstansrätten finner av dessa skäl att Budvar äger rätt att kritisera överklagandenämnden för att den tillämpade bestämmelserna i artikel L. 641-2 i jordbrukslagen och underlät att beakta bland annat artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen.

95 I sak anger förstainstansrätten först och främst att Budvar utgår från den rättsliga uppfattningen att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen inte kan tillämpas, eftersom den bestämmelsen avser förbud mot användning av ett geografiskt namn

som utgör en ursprungsbeteckning och inte förbud mot registrering av ett varumärke. Budvars argument skall förstås så, att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen inte kan tillämpas i ett förfarande för registrering av ett gemenskapsvarumärke. Det är härvidlag tillräckligt att konstatera att det föreskrivs i artikel 8.4 i förordning nr 40/94 att det ifrågavarande kännetecknet enligt tillämplig nationell lagstiftning skall ge innehavaren rätt att förbjuda "användning" av ett yngre varumärke. Enligt artikel 8.4 i förordning nr 40/94 fordras inte att det ifrågavarande varumärket enligt tillämplig nationell lagstiftning skall ge innehavaren rätt att förbjuda "registrering av ett varumärke". Budvars utgångspunkt saknar således grund. Det går av detta skäl därför inte att underlåta att beakta artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen.

96 Förstainstansrätten konstaterar för det andra att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen avser det förhållandet att ett geografiskt namn som utgör en ursprungsbeteckning direkt eller indirekt används i ett yngre kännetecken.

97 I artikel 2 i Lissabonöverenskommelsen, enligt vilken de ifrågavarande benämningarna registrerats som ursprungsbeteckningar, föreskrivs att en ursprungsbeteckning i den mening som avses i denna överenskommelse utgörs av det "geografiska namnet" på ett land, en region eller ort som används för att beskriva en vara som härstammar därifrån och vars kvalitet eller egenskaper beror helt eller delvis på den geografiska omgivningen, inbegripet naturliga och mänskliga faktorer.

98 Det är i förevarande mål utrett att det geografiska namn som utgör en ursprungsbeteckning i den mening som avses i artikel 2 i Lissabonöverenskommelsen används direkt i det sökta figurmärket.

99 Förstainstansrätten anger för det tredje att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen återfinns i avdelning IV som avser exploatering av jordbruks-

produkter och livsmedelsprodukter och i kapitel 1, som har rubriken "ursprungsbeteckningar". Förfarandet för erkännande av ursprungsbeteckningar regleras i artiklarna L. 641-1-1–L. 641-4 i jordbrukslagen. I artikel L. 641-2 fjärde stycket preciseras omfattningen av skyddet för ursprungsbeteckningar när det geografiska namn som dessa utgörs av eller något som erinrar om detta används. Förstainstansrätten anger att skyddet för ursprungsbeteckningar, geografiska beteckningar och särartsskydd som registreras på gemenskapsnivå behandlas i artiklarna L. 642-1–L. 642-4 i jordbrukslagen.

100 Artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, där bestämmelserna i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen upprepas, återfinns i sin tur i ett avsnitt som har rubriken "ursprungsbeteckningar" och som placerats i ett kapitel avseende exploatering av varor och tjänster och i en avdelning som behandlar konsumentupplysning. I artikel 115–5 fjärde stycket i konsumtionslagen erinras om förfarandet för tilldelning av ursprungsbeteckningar som fastställs i artikel L. 641-2 i jordbrukslagen och om omfattningen av skyddet för ursprungsbeteckningar enligt fjärde stycket i denna bestämmelse, när det geografiska namn som dessa utgörs av eller något som erinrar om detta används.

101 Härav följer att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen och artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, där bestämmelserna i den förstnämnda bestämmelsen upprepas, är särskilda bestämmelser som innehåller föreskrifter om omfattningen av skyddet för ursprungsbeteckningar enligt fransk rätt när det geografiska namn som dessa utgörs av eller något som erinrar om detta används.

102 Bestämmelserna i artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen och övriga bestämmelser i denna lag som Budvar åberopat återfinns i avdelning 1, som avser fabriksmärken, handelsmärken och servicemärken och i kapitel 1, som har rubriken "Beståndsdelar som utgör varumärket".

103 Förstainstansrätten anmärker i detta hänseende först och främst att de bestämmelser i immaterialrättslagen som Budvar åberopat, till skillnad från de ovannämnda bestämmelserna i jordbrukslagen och konsumtionslagen, inte har placerats i en del av lagtexten som särskilt avser ursprungsbeteckningar.

104 Förstainstansrätten anger vidare att de bestämmelser i immaterialrättslagen som Budvar åberopat avser villkoren för registrering av varumärken enligt fransk rätt och inte villkoren för användning av sådana i den mening som avses i artikel 8.4 i förordning nr 40/94.

105 Vidare anges i artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen särskilt att "[e]tt kännetecken får inte utgöra ett varumärke om det gör intrång ... i en skyddad ursprungsbeteckning". För att avgöra i vilken grad en ursprungsbeteckning är "skyddad" och i förekommande fall om ett kännetecken gör "intrång" i den när det geografiska namn som utgör den ovannämnda ursprungsbeteckningen används i det sökta varumärket, skall bland annat bestämmelserna i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen som upprepas i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen tillämpas.

106 Förstainstansrätten betonar för det fjärde att det enda rättsliga avgörandet i Frankrike vid den tidpunkt då det angripna beslutet fattades som meddelats efter det att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen infördes i fransk rätt år 1990, och som i likhet med förevarande mål avsåg användning för en vara av annat slag av ett geografiskt namn som utgjorde en ursprungsbeteckning som registrerats i tredje land och skyddades i enlighet med Lissabonöverenskommelsen, utgörs av en dom från Cour d'appel de Paris av den 17 maj 2000 angående tillämpningen av de kubanska ursprungsbeteckningarna Habana och Habanos avseende cigarrer, råtobak, bearbetad tobak och varor som framställts av denna tobak (nedan kallad domen i målet Habana från Cour d'appel de Paris). Budvar åberopade denna dom vid harmoniseringsbyrån.

107 I detta mål ifrågasattes varumärket Havana som registrerats och användes i Frankrike bland annat för parfym.

108 I domen i detta mål bedömde Cour d'appel de Paris först och främst villkoren enligt artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, som upprepas i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, och fann att "det [förelåg] en verklig risk för att otillbörlig fördel skulle dras av att ursprungsbeteckningen Habana är notoriskt känd och att denna risk [var] tillräckligt klar".

109 I en del som har rubriken "Åtgärder som skall vidtas" fann Cour d'appel de Paris vidare att klaganden, med tillämpning av bland annat artikel L. 711-4 d i immaterialrättslagen, hade grund för sitt yrkande att registreringen av varumärket Havana i Frankrike skulle hävas.

110 Utan att grunda sig på bestämmelserna i immaterialrättslagen angav Cour d'appel de Paris vidare att klaganden hade "grund för sitt yrkande att de [ifrågavarande] bolagen skulle förbjudas att använda benämningen havana för samtliga kosmetiska varor i [sina] sortiment". Med beaktande av hur Cour d'appel de Paris uttryckte sig, finns grunden till förbudet att använda benämningen havana i bestämmelserna i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, som upprepas i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen.

111 Härav följer att Cour d'appel de Paris i detta mål bedömde villkoren enligt artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, som upprepas i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, när den fastställde vilket skydd de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna som registrerats i enlighet med Lissabonöverenskommelsen kunde åtnjuta med avseende på fransk rätt.

112 Härav följer även att Cour d'appel de Paris, genom att tillämpa de ovannämnda bestämmelserna i konsumtionslagen, som upprepas i jordbrukslagen, kunde förbjuda användning av det geografiska namn som utgjorde de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna för de ifrågavarande varorna och därmed användning av det ifrågasatta varumärket. Genom att bestämmelserna i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, som upprepas i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, tillämpas, ges således en rätt att förbjuda "användning" av ett yngre varumärke i den mening som avses i artikel 8.4 i förordning nr 40/94.

113 Förstainstansrätten anger att Cour d'appel de Paris tidigare tillämpat det tillvägagångssätt som användes i domen i målet Habana, med avseende på skydd för ursprungsbeteckningar som registrerats enligt fransk rätt, i en dom av den 15 december 1993 avseende skyddet för den kontrollerade ursprungsbeteckningen Champagne. Budvar åberopade även domen i detta mål vid harmoniseringsbyrån. Målet avsåg ett varumärke som registrerats i Frankrike för parfym och som innehöll det geografiska namn som utgör den ovannämnda ursprungsbeteckningen. I det ovannämnda målet tillämpade Cour d'appel de Paris först och främst artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, som upprepas i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, och uttalade sig därefter om tillämpningen av bestämmelserna i immaterialrättslagen.

114 Med beaktande av vad ovan anförts finner förstainstansrätten att överklagandenämnden inte begick något fel när den beaktade bestämmelserna i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, som upprepas i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen.

115 Talan kan därför inte vinna bifall på den första delen av den enda grund som Budvar åberopat.

2. Den andra delgrunden som åberopats i andra hand: Huruvida överklagandenämnden tillämpade artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen på ett felaktigt sätt

a) Parternas argument

Budvars argument

116 Budvar har, för det fall förstainstansrätten finner att en ansökan om varumärkesregistrering av ett geografiskt namn som utgör en ursprungsbeteckning innebär användning av ett geografiskt namn i den mening som avses i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, yrkat att förstainstansrätten i vart fall skall fastställa att överklagandenämnden tillämpade denna artikel och bestämmelserna i Lissabonöverenskommelsen på ett felaktigt sätt i det angripna beslutet.

117 Budvar har först och främst anfört att överklagandenämnden med rätta fastslog följande:

"Det är obestridligt att franska ursprungsbeteckningar skyddas i Frankrike endast om det är vederbörligen styrkt att de är notoriskt kända. I artikel L. 641-2 i jordbrukslagen föreskrivs att jordbruksprodukter, skogsbruksprodukter och livsmedel kan tillerkännas en ursprungsbeteckning bland annat om 'det är styrkt att de är notoriskt kända'" (punkt 50 i det angripna beslutet).

118 Budvar har tillagt att överklagandenämnden emellertid trodde sig kunna precisera följande:

"Detta villkor kan emellertid inte tillämpas på utländska ursprungsbeteckningar som skyddas i Frankrike i enlighet med Lissabonöverenskommelsen. Det framgår tydligt

av artikel 5.1 i överenskommelsen ... att ursprungsbeteckningar som är skyddade i ursprungslandet skall skyddas i andra länder i den särskilda unionen efter ansökan från de behöriga myndigheterna i ursprungslandet" (punkt 50 i det angripna beslutet).

119 Det sistnämnda påståendet saknar grund enligt Budvar.

120 Budvar har angett först och främst att samtliga länder som undertecknat Lissabonöverenskommelsen har infört liknande bestämmelser med avseende på hur en ursprungsbeteckning uppkommer. I artikel 2 i Lissabonöverenskommelsen finns i detta avseende en definition av ursprungsbeteckningar som är giltig i samtliga avtalsslutande stater.

121 I samtliga länder som undertecknat Lissabonöverenskommelsen fordras därför att notorietet styrks för att en ursprungsbeteckning skall tillerkännas. Denna punkt har inte ifrågasatts i det angripna beslutet.

122 Budvar har tillagt att det varit nödvändigt att visa att de geografiska namnen Budweiser var notoriskt kända med avseende på öl i Republiken Tjeckien för att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna skulle tillerkännas. Budvar har härvid erinrat om att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna registrerades hos WIPO den 22 november 1967.

123 I dekret nr 70-65 av den 9 januari 1970, som offentliggjordes i *Journal officiel de la République française* den 23 januari 1970, erkände franska staten dessa ursprungsbeteckningar med stöd av artikel 1 andra stycket i Lissabonöverenskommelsen och förklarade att de och det geografiska namnet Budweiser kunde skyddas på franskt territorium. Budvar har preciserat att detta dekret inte varit föremål för talan vid Conseil d'État.

124 Enligt Budvar är de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna därför skyddade i Frankrike med stöd av Lissabonöverenskommelsen och särskilt artikel 1 andra stycket i denna.

125 En ursprungsbeteckning som uppkommer i ett av de länder som undertecknat Lissabonöverenskommelsen är därför skyddad på franskt territorium på samma sätt som nationella ursprungsbeteckningar, och det är inte nödvändigt att visa att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd. Överklagandenämnden gjorde därmed fel när den i det angripna beslutet påstod att "det kan inte presumeras att ... ursprungsbeteckningar som åtnjuter skydd i Frankrike i enlighet med Lissabonöverenskommelsen är notoriskt kända i Frankrike" (punkt 50 i det angripna beslutet).

126 Budvar har tillagt att överklagandenämnden även tillämpade artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen felaktigt när den fastslog följande:

"När en ... ursprungsbeteckning åtnjuter skydd i Frankrike i enlighet med Lissabonöverenskommelsen, skyddas den med avseende på varor av annat slag endast om det förebringas bevisning för att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd i Frankrike och att användning av den för varor av annat slag skulle innebära att otillbörlig fördel drogs av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd eller att denna notorietet försvagas.

...

I förevarande ärende har [Budvar] inte bara misslyckats med att förebringa bevisning för att ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända i Frankrike. Även om detta hade visats, har [Budvar] även misslyckats med att visa på vad sätt otillbörlig fördel skulle

kunna dras av att ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända eller hur denna notorietet skulle kunna försvagas om [Anheuser-Busch] tilläts använda ett figurmärke som innehöll ordet Budweiser för de varor i klasserna 16, 21, 25 och 30 som avses i ansökan" (punkterna 51 och 53 i det angripna beslutet).

127 Budvar har fäst förstainstansrättens uppmärksamhet på att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, som upprepas i konsumtionslagen, avser användning av det geografiska namn som utgör en ursprungsbeteckning eller en del därav. Den ovannämnda artikeln avser inte ursprungsbeteckningen, utan det geografiska namnet i denna. Härav följer således att det är förbjudet att återge det geografiska namn som ursprungsbeteckningen utgörs av, oavsett om varorna är av samma, liknande eller olika slag. Denna lösning är logisk, eftersom det geografiska namnet är den huvudsakliga och avgörande beståndsdelen i samtliga ursprungsbeteckningar. När endast det geografiska namnet används förs tankarna med nödvändighet till den vara som avses med ursprungsbeteckningen.

128 I förevarande mål har Anheuser-Busch ansökt om registrering av ett varumärke som endast återger det geografiska namnet Budweiser och inte blandas samman med något som innebär att det förlorar egenskapen av ursprungsbeteckning. Av denna anledning kan undantaget i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen inte tillämpas och det finns inte anledning att kontrollera huruvida det sökta figurmärket, som endast består av det geografiska namnet Budweiser, kan innebära att otillbörlig fördel dras av den notorietet som med nödvändighet är förbunden med samtliga ursprungsbeteckningar eller att denna notorietet försvagas.

129 Budvar anser i övrigt och i sista hand att de berörda ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända i sig och att otillbörlig fördel kan dras av detta och att denna notorietet kan försvagas genom att det ifrågavarande varumärket registreras. Budvar har härvid preciserat det inte enligt någon fransk bestämmelse fordras att notorieteten i sig skall vara särskilt hög för att skyddet skall omfatta varor av olika

slag. Det kan på sin höjd krävas att det skall visas att ursprungsbeteckningarnas notorietet i sig kan försvagas och urvattnas genom att ett varumärke registreras som återger det geografiska namnet i ursprungsbeteckningen.

130 Budvar har anfört att ansökan om registrering av det ifrågavarande varumärket ingetts av ett ölbryggeriföretag, det vill säga av en direkt konkurrent. Budvar har i övrigt angett att en av de registreringsansökningar som Anheuser-Busch ingett avsåg öl (som är föremål för prövning i det förenade målet T-71/04). Budvar har vidare angett att en av beståndsdelarna i det sökta figurmärket utgörs av en slogan, "king of beers". Det sökta varumärket hänför sig därför omedelbart till öl. Den dag då ansökan om registrering gavs in, måste Anheuser-Busch, som är ett företag på ölbryggeriområdet, med nödvändighet ha haft kännedom om att de aktuella ursprungsbeteckningarna var notoriskt kända åtminstone på tjeckiskt territorium.

131 Det framgår således av omständigheterna när ansökan om registrering ingavs att det fanns en uppenbar strävan att skada de ifrågavarande ursprungsbeteckningarnas notorietet, genom att försvaga dem och förstöra deras unika egenskaper genom att urvattna benämningen Budweiser, men också genom att försöka att tillägna sig ensamrätt till dessa ursprungsbeteckningar. Av den omständigheten att Anheuser-Busch är ett stort ölbryggeriföretag framgår att det haft för avsikt att agera illojalt och snylta och att försvaga ursprungsbeteckningarna och åstadkomma att de blir urvattnade. Budvar har anfört att det i de domar som avkunnades av Cour d'appel de Paris den 15 december 1993 (Champagne) och den 17 maj 2000 (Habana, ovan punkt 106) var fråga om bolag som inte var konkurrenter. I dessa mål fastslogs att otillbörlig fördel dragits av att ursprungsbeteckningarna var notoriskt kända.

132 Härutöver skall de rättsliga förhållandena mellan Budvar och Anheuser-Busch beaktas. Tvisten mellan parterna uppkom för mer än ett århundrade sedan. Budvar har angett att Adolphus Busch år 1894 förklarade att han inspirerats av det utmärkta öl som tillverkades i Budweis i Tjeckoslovakien när han utvecklade ölet Budweiser, som bryggs på tjeckiskt sätt i Saint Louis (Missouri), som är säte för bolaget Anheuser-Busch.

133 Budvar har härav dragit slutsatsen att risken för intrång i ursprungsbeteckningarnas notorietet är tillräckligt stor, och att detta bör leda till att förstainstansrätten avslår ansökan om registrering av de ifrågavarande varumärkena.

Harmoniseringsbyråns argument

134 Harmoniseringsbyrån har besvarat Budvars argument, i samband med bedömningen av rekvisiten i artikel 8.4 i förordning nr 40/94, att det äldre kännetecknet ger innehavaren rätt enligt tillämplig nationell lagstiftning att förbjuda användning av det motstående varumärket.

135 Harmoniseringsbyrån har, i samband med den första delen av den enda grunden, kommit till slutsatsen att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen var tillämplig och har bedömt omfattningen av skyddet för ursprungsbeteckningar i enlighet med denna bestämmelse.

136 Harmoniseringsbyrån har i detta skede gjort åtskillnad mellan nödvändigheten att styrka att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd och risken för att otillbörlig fördel dras av att den är notoriskt känd eller för att denna notorietet försvagas.

— Nödvändigheten av att styrka att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd

137 Harmoniseringsbyrån har påpekat att det enligt Lissabonöverenskommelsen fordras att varje avtalsslutande part meddelar skydd för registrerade beteckningar. Detta skydd skall enligt harmoniseringsbyrån vara åtminstone så omfattande som föreskrivs i Lissabonöverenskommelsen.

138 Harmoniseringsbyrån har härvid erinrat om att det i artikel 3 i Lissabonöverenskommelsen föreskrivs att "[e]n ursprungsbeteckning är skyddad mot obehörigt bruk eller imitation, även när varans verkliga ursprung anges eller om beteckningen har översatts eller åtföljs av uttryck som stil, typ, sådan som tillverkas i, imitation eller dylikt".

139 Enligt harmoniseringsbyråns mening omfattar det minsta erforderliga skyddet endast de varor som ursprungsbeteckningen registrerats för och varor i samma klass (i förevarande mål öl). Enligt Lissabonöverenskommelsen fordras inte att skyddet omfattar andra varor än varor av detta slag.

140 Detta innebär emellertid inte att en ursprungsbeteckning inte kan ges ett mer omfattande skydd enligt den nationella lagstiftningen i det land där den förvärvade rättigheten skall tillämpas.

141 Harmoniseringsbyrån har erinrat om lydelsen i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen och anser att skyddet enligt denna bestämmelse är av två slag.

142 Först och främst föreskrivs i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen ett minsta skydd som omfattar användning av en identisk benämning eller en benämning som kan erinra om denna och avser varor av liknande slag. Detta skydd är ovillkorligt och kan åberopas för samtliga ursprungsbeteckningar antingen de är nationella eller utländska och det enda som behöver styrkas är att kännetecknen kan erinra om varandra och att varorna är av liknande slag.

143 I artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen föreskrivs vidare ett mer omfattande skydd för nationella eller utländska ursprungsbeteckningar och detta inbegriper användning av en identisk benämning eller en benämning som kan erinra om ursprungsbeteckningen och avser varor av annat slag. Detta skydd gäller under förutsättning att det styrks att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd och att otillbörlig fördel kan dras av detta förhållande eller att denna notorietet kan försvagas.

144 Risken härför skall bedömas med avseende på omsättningskretsen i Frankrike. Det skall på samma sätt styrkas att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd av omsättningskretsen i Frankrike. Någon risk för otillbörlig fördel eller för försvagning föreligger inte om ursprungsbeteckningen inte är notoriskt känd.

145 Överklagandenämnden begick därför inte något fel när den drog slutsatsen att "det kan inte presumeras att utländska ursprungsbeteckningar som åtnjuter skydd i Frankrike i enlighet med Lissabonöverenskommelsen är notoriskt kända i Frankrike" (punkt 50 i det angripna beslutet).

146 Det är under dessa förhållanden felaktigt av Budvar att påstå att en ursprungsbeteckning per definition är notoriskt känd eller välkänd. Budvars förväxling härrör från den omständigheten att begreppet "varan är notoriskt känd" som enligt artikel 2.2 i Lissabonöverenskommelsen är ett krav för registrering i ursprungslandet, inte automatiskt omfattar andra medlemsländer i vilka ursprungsbeteckningen söks registrerad. En sådan benämning som Budweiser, som är notoriskt känd i Republiken Tjeckien, men som inte är känd eller använd i någon större omfattning på den franska marknaden, kan därför inte vara notoriskt känd i Frankrike.

147 Harmoniseringsbyrån anser härvid att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen och alla andra bestämmelser som innehåller förbud mot att otillbörlig fördel dras av att en ursprungsbeteckning är notoriskt känd eller mot utnyttjande, försvagning eller urvattning av en ursprungsbeteckning (harmoniseringsbyrån har hänvisat

särskilt till artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 208, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 153)) syftar till att skydda ursprungsbeteckningens framtoning, det vill säga dess ekonomiska värde. Skada i detta avseende kan uppkomma endast om ursprungsbeteckningen är notoriskt känd i det land där skydd söks för den.

148 Harmoniseringsbyrån har påpekat att domstolen i domen i det ovan i punkt 62 nämnda målet Consorzio del Prosciutto di Parma och Salumificio S. Rita (punkt 64), som avsåg förordning nr 2081/92, i följande ordalag fastställde det begrepp som innebär att ursprungsbeteckningar är notoriskt kända:

"Ursprungsbeteckningarnas anseende beror på den framtoning som dessa har bland konsumenterna. Denna framtoning beror huvudsakligen på speciella särdrag och mer allmänt på produktens kvalitet. Det är kvaliteten som slutligen ligger till grund för produktens anseende."

149 Vilken framtoning ursprungsbeteckningarna har och huruvida de är notoriskt kända avgörs av omsättningskretsens subjektiva uppfattning och kan variera beroende på vilket geografiskt område som beaktas. Det är enligt harmoniseringsbyrån riktigt att en ursprungsbetecknings framtoning eller notorietet beror på varans kvalitet. En ursprungsbetecknings framtoning eller notorietet beror emellertid i betydlig utsträckning på faktorer som avser annat än varan i sig. Harmoniseringsbyrån syftar härvid på bland annat de belopp som investerats i reklam, i vilken omfattning ursprungsbeteckningen använts och hur stor marknadsandel varan har.

150 Eftersom ursprungsbeteckningarnas notorietet beror huvudsakligen på dessa omständigheter och på hur de inverkar på omsättningskretsen, kan denna notorietet inte härledas från att ursprungsbeteckningen registrerats i enlighet med Lissabon-

överenskommelsen och det måste alltid styrkas att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd i varje land där det åberopas att notorieteten har åsamkats skada. Varje annan lösning skulle innebära att mycket välrenommerade ursprungsbeteckningar gavs samma skydd som ursprungsbeteckningar som är kända i endast liten omfattning och förmodligen att de sistnämnda skulle skyddas i länder där de inte är notoriskt kända.

151 Av vad ovan anförts har harmoniseringsbyrån dragit slutsatsen att överklagandenämnden inte gjorde en oriktig bedömning när den angav att artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen kunde tillämpas endast om bevisning förebringades för att ursprungsbeteckningarna var notoriskt kända i Frankrike.

152 Denna slutsats stöds av fransk rättspraxis. Enligt harmoniseringsbyrån skall i vissa fall som omfattas av artikel 8.4 i förordning nr 40/94, den nationella lagstiftningen tillämpas så som en nationell domstol skulle ha gjort. Nationella rättsliga avgöranden är därvid av särskild betydelse.

153 Överklagandenämnden hade härvid fog för att hänvisa till domen i det ovan i punkt 106 nämnda målet Habana, som avsåg en konflikt mellan ursprungsbeteckningen Havanna, som skyddas för cigarrer enligt Lissabonöverenskommelsen, och det yngre varumärket Havana för parfym. Av denna dom framgår att talan skulle ha ogillats om det inte hade visats att den internationella ursprungsbeteckningen Havanna var notoriskt känd i Frankrike.

154 Harmoniseringsbyrån har tillagt att franska domstolar fordrar att det styrks att samtliga ursprungsbeteckningar är notoriskt kända, oavsett om de är nationella eller internationella, när skydd åberopas mot användning av en yngre benämning med avseende på varor av annat slag. Harmoniseringsbyrån har hänvisat till domar som avkunnats av Cour d'appel de Paris den 15 december 1993 och den 12 september 2001 avseende ursprungsbeteckningen Champagne, vilka bifogats ansökan. I motsats till vad Budvar gjort gällande är det således inte fråga om olika behandling.

— Huruvida otillbörlig fördel dragits av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd och huruvida denna notorietet försvagas

155 Harmoniseringsbyrån har hävdat att överklagandenämnden hade fog för att avslå överklagandet även av det skälet att Budvar inte "visat på vad sätt otillbörlig fördel skulle dras av att ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända eller hur denna notorietet skulle försvagas, om det antas att de är notoriskt kända, om [Anheuser-Busch] medgavs rätt att använda ett figurmärke som innehöll ordet Budweiser för de sökta varorna i klasserna 16, 21, 25 och 30" (punkt 53 i det angripna beslutet).

156 Budvar har inte åberopat någon faktisk omständighet och har inte i något skede av förfarandet åberopat något argument till stöd för grunden att användningen av de ifrågavarande varumärkena kan innebära att otillbörlig fördel dras av att ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända eller att denna notorietet skulle kunna försvagas. Överklagandenämnden var bunden av lydelsen i artikel 74.1 i förordning nr 40/94 och gjorde därför inte fel när den slog fast att det inte fanns någon möjlighet att otillbörlig fördel skulle kunna dras eller att notorieteten skulle kunna försvagas.

157 Argumenten i ansökan kan härvid inte läggas till grund för en prövning, eftersom de anförts för första gången vid förstainstansrätten.

158 För det fall dessa argument ändå anses kunna läggas till grund för en prövning har harmoniseringsbyrån anfört att otillbörlig fördel kan dras av att ursprungsbeteckningar är notoriskt kända när aktörerna med avsikt väljer identiska eller liknande kännetecken för att använda dessa på ett annat område och syftar till att dra egen fördel av en del av de investeringar som innehavaren av den äldre rättigheten gjort. Detta förhållande ligger nära det att dra otillbörlig fördel av ett äldre varumärkes renommé, i den mening som avses i artikel 5.2 i rådets första direktiv 89/104/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EGT L 40, 1989, s. 1; svensk specialutgåva, område 13, volym 17, s. 178) eller i artikel 8.5 i förordning nr 40/94.

159 Harmoniseringsbyrån har medgett att användning av ett figurmärke som innehåller orden king of beers tillsammans med vilket slags vara som helst teoretiskt skulle kunna innebära att omsättningskretsen förknippar detta märke med öl, eftersom det innehåller orden king of beers och eftersom omsättningskretsen skulle kunna uppfatta att användningen syftade till att indirekt göra reklam för bryggeriföretaget Anheuser-Buschs huvudverksamhet. Detta gäller särskilt i fråga om användning av det sökta figurmärket i fråga om tilltugg som omfattas av klass 30, eftersom sådana varor kan säljas på bar- och cafédiskar. För det fallet att förstainstansrätten finner att det kan presumeras att ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända, har harmoniseringsbyrån yrkat att målet skall återförvisas till överklagandenämnden för en kompletterande bedömning i detta avseende.

160 Harmoniseringsbyrån anser att notorieteten hos ursprungsbeteckningar kan försvagas när det motstående kännetecknet används för varor som omsättningskretsen uppfattar på sådant sätt att ursprungsbeteckningens framtoning och attraktionskraft påverkas. Detta förhållande står nära att något är till förfång för det äldre varumärkets renommé i den mening som avses i artikel 5.2 i första direktivet 89/104 och i artikel 8.5 i förordning nr 40/94.

161 I förevarande mål föreligger det emellertid ingen motsättning mellan, å ena sidan, öl och, å andra sidan, de flesta av de varor som anges i ansökan om registrering som skulle kunna påverka de äldre ursprungsbeteckningarnas framtoning. Beträffande de flesta av de varor som anges i ansökan om registrering är det dessutom föga troligt att användning av de ifrågavarande varumärkena skulle kunna ge upphov till negativa eller föga trevliga idéassociationer som skulle kunna inverka menligt på de äldre ursprungsbeteckningarnas möjliga prestige.

162 Harmoniseringsbyrån har för fullständighetens skull inkommit med ett yttrande avseende anslutningsakten för Republiken Tjeckien som trädde i kraft den 1 maj 2004 och avseende ändringar i artikel 8.4 i förordning nr 40/94.

163 Med avseende på anslutningsakten för Republiken Tjeckien har harmoniseringsbyrån anfört att namnen Ceskobudejovické pivo och Budejovické pivo (Budweiser Bier) sedan den 1 maj 2004, det vill säga efter det att det angripna beslutet fattades, skyddas som geografiska beteckningar med stöd av förordning nr 2081/92. I anslutningsakten föreskrivs för övrigt att detta skydd " [inte skall] påverka något varumärke för öl eller några andra rättigheter som gäller i Europeiska unionen vid anslutningen".

164 Harmoniseringsbyrån har anfört att artikel 8.4 i förordning nr 40/94 har ändrats genom rådets förordning nr 422/2004 av den 19 februari 2004 (EUT L 70, s. 1), det vill säga efter det att det angripna beslutet fattades, och att ändringen genomförts för att de äldre rättigheter skall inbegripas som skyddas genom gemenskapslagstiftningen.

165 Dessa ändringar borde enligt harmoniseringsbyråns uppfattning inte inverka på förevarande mål, eftersom de genomförts efter det att det angripna beslutet fattades. Harmoniseringsbyrån har i vart fall anfört att lydelsen i artikel 13.1 a i förordning nr 2081/92 liknar lydelsen i artikel L. 641-2 i jordbrukslagen.

Anheuser-Buschs argument

166 Anheuser-Busch anser att det enligt artikel L. 641-2 i jordbrukslagen fordras att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd för att skydd skall kunna åtnjutas med avseende på en vara av annat slag än den som ursprungsbeteckningen skyddats för. Anheuser-Busch har bedömt frågan huruvida sådan notorietet föreligger i förevarande mål.

167 Enligt Anheuser-Busch har Budvar aldrig påstått att ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända av den franska omsättningskretsen i denna omfattning och inte heller förebringat bevisning för sådan notorietet. Anheuser-Busch har tillagt att det inte ens antytts att ursprungsbeteckningarna använts i Frankrike och har härvid påpekat att Budvar inte ingett fakturor, reklam, broschyrer, försäljningssiffror, sifferuppgifter avseende reklamkostnader eller uppgifter om marknadsandelar eller om kännedomen om ursprungsbeteckningarna.

168 Budvar har snarast gjort gällande att ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända i sig, vilket får förmodas innebära att notorieteten är fullständigt oberoende av om det geografiska namnet används i Frankrike och av hur konsumenten uppfattar detta. Budvars argument till stöd för denna uppfattning är att en fransk ursprungsbeteckning skall styrkas vara notoriskt känd när skydd i Frankrike söks för den vid Institut national des appellations d'origine.

169 Enligt Anheuser-Buschs uppfattning fordras dock bevisning för att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd i denna omfattning endast för franska ursprungsbeteckningar. Det krävs inte att utländska ursprungsbeteckningar skall vara notoriskt kända i Frankrike för att erkännas där. Det finns hundratals registrerade ursprungsbeteckningar som är giltiga i Frankrike med stöd av Lissabonöverenskommelsen, men som är fullkomligt okända för största delen av den franska omsättningskretsen. Anheuser-Busch har hänvisat till den inlaga bolaget ingav till överklagandenämnden den 18 februari 2002 och som bilagts bolagets svarsinlaga till förstainstansrätten. Anheuser-Busch har särskilt hänvisat till rådgivning hos en fransk advokat som är specialiserad på immaterialrätt.

170 Anheuser-Busch har hänvisat till de domar som avkunnats av Cour d'appel de Paris i målen Habana och Champagne och har tillagt att det aldrig visats att de ursprungsbeteckningar som är i fråga i förevarande mål har använts i Frankrike eller blivit notoriskt kända av den franska omsättningskretsen.

171 Av dessa skäl är överklagandenämndens slutsatser i det angripna beslutet riktiga, vilket i synnerhet gäller slutsatserna i punkterna 49–53 i detta beslut.

172 Anheuser-Busch har i övrigt betonat att enligt artikel L. 641-2 i jordbrukslagen skyddas en ursprungsbeteckning mot användning av ett ord som skyddas för varor av annat slag endast om otillbörlig fördel kan dras av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd eller att denna notorietet kan försvagas.

173 Enligt Anheuser-Busch kan otillbörlig fördel inte dras av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd och sådan notorietet kan inte försvagas i den mening som avses i artikel L. 641-2 i jordbrukslagen om ursprungsbeteckningen inte är notoriskt känd. Budvar har inte visat att någon otillbörlig fördel dragits av ursprungsbeteckningarna eller av att dessa försvagats.

174 Anheuser-Busch har anfört att Budvars påståenden att Anheuser-Busch agerat i ond tro är irrelevanta och har åberopats för sent. Dessa påståenden stöds dessutom inte av någon relevant omständighet eller bevisning och är i sak helt enkelt oriktiga. Anheuser-Busch anser vidare att en parts eventuellt goda eller onda tro inte har någon betydelse för huruvida användningen av ett kännetecken potentiellt kan skada ett annat kännetecken notorietet eller dra otillbörlig fördel av denna.

175 På grundval av de argument som anförts för fullständighetens skull anser Anheuser-Busch att Budvars invändning skall avslås med avseende på artikel 8.4 i förordning nr 40/94.

176 Anheuser-Busch anser för det första att ett av skälen för att avslå invändningen är att Budvar gjort en otillräcklig utläggning av i förevarande mål tillämplig rätt.

Anheuser-Busch har för det andra gjort gällande att det inte styrkts att ursprungsbeteckningarna använts i näringsverksamhet i Frankrike innan ansökan om registrering av varumärke ingavs. Enligt Anheuser-Busch har Budvar för det tredje inte förebringat någon bevisning för att de ifrågavarande kännetecknen använts i mer än bara lokal omfattning. Anheuser-Busch har för det fjärde hävdat att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna inte är giltiga, eftersom villkoren för erkännande enligt Lissabonöverenskommelsen inte iakttagits med avseende på dem.

b) Förstainstansrättens bedömning

177 Med hänsyn till att artikel L. 642-1 fjärde stycket i jordbrukslagen var tillämplig i förevarande mål och att de varor som omfattades av det sökta figurmärket var av annat slag än de som omfattades av de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna, angav överklagandenämnden följande:

"Det är obestridligt att franska ursprungsbeteckningar skyddas i Frankrike endast om det är vederbörligen styrkt att de är notoriskt kända" och "det kan inte presumeras att utländska ursprungsbeteckningar som åtnjuter skydd i Frankrike i enlighet med Lissabonöverenskommelsen är notoriskt kända i Frankrike" (punkt 50 i det angripna beslutet).

178 Överklagandenämnden preciserade för det andra följande:

"När en utländsk ursprungsbeteckning åtnjuter skydd i Frankrike i enlighet med Lissabonöverenskommelsen, skyddas den med avseende på varor av annat slag endast om det förebringas bevisning för att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd i Frankrike och att användning av den för varor av annat slag skulle innebära att otillbörlig fördel drogs av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd eller att denna notorietet försvagas" (punkt 51 i det angripna beslutet).

179 Överklagandenämnden konstaterade för det tredje följande:

"[Budvar] har ... inte bara misslyckats med att förebringa bevisning för att ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända i Frankrike. Även om detta hade visats, har [Budvar] även misslyckats med att visa på vad sätt otillbörlig fördel skulle kunna dras av att ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända eller hur denna notorietet skulle kunna försvagas om [Anheuser-Busch] tilläts använda ett figurmärke som innehöll ordet Budweiser för de varor i klasserna 16, 21, 25 och 30 som avses i ansökan" (punkt 53 i det angripna beslutet).

180 Budvars argument i den andra delen av den enda grunden avser i realiteten två fel i överklagandenämndens bedömning.

181 Budvar anser för det första huvudsakligen att villkoren för att enligt artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen erhålla skydd i Frankrike i förhållande till varor av annat slag för ursprungsbeteckningar som registrerats av ett annat land i enlighet med Lissabonöverenskommelsen, och särskilt nödvändigheten av att visa att det föreligger risk för att otillbörlig fördel dras av att dessa ursprungsbeteckningar är notoriskt kända eller att denna notorietet försvagas, är mer restriktiva än villkoren i Lissabonöverenskommelsen. Ett geografiskt namn som utgör en ursprungsbeteckning som registrerats enligt Lissabonöverenskommelsen är skyddat, oberoende av vilka varor som avses med det yngre varumärket, och det är härvid inte nödvändigt att visa att ursprungsbeteckningen är notorisk känd, att det föreligger risk för att otillbörlig fördel dras av detta eller att det föreligger risk för att denna notorietet försvagas.

182 Budvar har i detta sammanhang preciserat under förhandlingen att enligt artikel 55 i den franska konstitutionen har lagenligt ratificerade eller godkända fördrag och överenskommelser högre rang än lagar från den dag de offentliggörs, med förbehåll för att motparten tillämpar överenskommelsen eller fördraget. Franska lagbestämmelser som antagits före och till och med efter det att denna text trätt i kraft skall

därför tolkas i enlighet med lydelsen i Lissabonöverenskommelsen. Budvar har tillagt att bolaget är kritiskt till de franska domstolarnas sätt att tillämpa Lissabonöverenskommelsen.

183 Budvar anser vidare att det i vart fall kan presumeras att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända och att det har visat sig att risk föreligger för att otillbörlig fördel kan dras av denna notorietet eller att den försvagas.

Huruvida villkoren i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen är förenliga med bestämmelserna i Lissabonöverenskommelsen vad avser varor av annat slag

184 Av Europeiska unionens nuvarande medlemsstater hade Republiken Frankrike, Republiken Ungern, Republiken Italien, Republiken Portugal, Republiken Tjeckien och Republiken Slovakien anslutit sig till Lissabonöverenskommelsen när det angripna beslutet fattades.

185 Förstainstansrätten anger för det första, i enlighet med lydelsen i Lissabonöverenskommelsen, att en ursprungsbeteckning är nära knuten till den vara som avses med beteckningen och att skyddet följer av detta. De parter som anslutit sig till Lissabonöverenskommelsen har närmare bestämt förbundit sig att i enlighet med artikel 1.2 i denna överenskommelse skydda ursprungsbeteckningar för "varor" från andra länder. Enligt lydelsen i regel 5.2 iv i genomföradeförordningen till Lissabonöverenskommelsen skall en internationell ansökan om registrering av en ursprungsbeteckning i enlighet med den ovannämnda överenskommelsen innehålla uppgift om den "vara som denna beteckning skall tillämpas på".

186 I artikel 2.1 i Lissabonöverenskommelsen föreskrivs för det andra att kvaliteten eller egenskaperna hos den vara som försetts med en ursprungsbeteckning skall bero helt eller delvis på den geografiska omgivningen, inbegripet naturliga och mänskliga faktorer. Det skydd som föreskrivs i artikel 3 i Lissabonöverenskommelsen avser i övrigt den omständigheten att annan gör sig skyldig till obehörigt bruk av eller imiterar en registrerad ursprungsbeteckning. Skyddet mot att annan otillbörligen brukar eller imiterar en ursprungsbeteckning är i detta sammanhang tillämpligt när de ifrågavarande varorna är av samma eller liknande slag. Skyddet syftar till att säkerställa att inte någon, utan att ha rätt till det, tillägnar sig eller reproducerar den ifrågavarande varans kvalitet eller egenskaper som beror på den geografiska omgivningen, inbegripet naturliga och mänskliga faktorer.

187 I artikel 3 i Lissabonöverenskommelsen föreskrivs att en ursprungsbeteckning är skyddad även när varans verkliga ursprung anges eller om beteckningen har översatts eller åtföljs av uttryck som stil, typ, sådan som tillverkas i, imitation eller dylikt. Dessa uttryck får med hänsyn till lydelsen en innebörd endast om de ifrågavarande varorna är av samma eller i vart fall av liknande slag.

188 Förstainstansrätten konstaterar därför att skyddet enligt Lissabonöverenskommelsen, utan inverkan på att en avtalsslutande part eventuellt utökat skyddet på sitt territorium, skall tillämpas när de varor som omfattas av den ifrågavarande ursprungsbeteckningen och de varor som omfattas av det kännetecken som kan utgöra intrång i denna är av samma eller i vart fall av liknande slag.

189 Utan att det är nödvändigt att göra en analog bedömning, anger förstainstansrätten att artikel 13.1 b i rådets förordning nr 2081/92 om skydd för geografiska och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel, i dess lydelse vid tiden för omständigheterna i målet, innehåller bestämmelser på gemenskapsnivå som är snarlika bestämmelserna i artikel 3 i Lissabonöverenskommelsen. Vidare innehåller artikel 13.1 a i denna förordning uttryckliga bestämmelser om att

beteckningar som registrerats på gemenskapsnivå under vissa förutsättningar skall skyddas när de ifrågavarande varorna inte är jämförbara med de varor som har registrerats under beteckningen.

190 Det framgår inte av rättspraxis, varken av domstolens dom av den 4 mars 1999 i mål C-87/97, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola (REG 1999, s. I-1301), eller av generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande inför domen i detta mål (reg

191 Förstainstansrätten anger i detta hänseende att om den innebörd som Budvar vill ge lydelsen i Lissabonöverenskommelsen, nämligen att skyddet för beteckningarna skall omfatta samtliga varor vare sig dessa är av samma eller av liknande eller olika slag, skulle motsvara viljan hos dem som avfattade överenskommelsen, skulle detta innebära att vissa medlemsstater som anslutit sig även till den ovannämnda överenskommelsen skulle komma i en motsägelsefull situation när förordning nr 2081/92 antogs. Trots att artikel 13.1 b i förordning nr 2081/92 och artikel 3 i Lissabonöverenskommelsen har nästan identiska lydelser, skulle nämligen skyddet för ursprungsbeteckningar som registrerats å ena sidan på gemenskapsnivå och å andra sidan enligt Lissabonöverenskommelsen på ett väsentligt sätt variera inom den inre marknaden när det är fråga om varor av olika slag, beroende på vilken av de ovannämnda bestämmelserna som tillämpas.

192 Den omständigheten att skyddet enligt Lissabonöverenskommelsen gäller endast när de varor som omfattas av den ifrågavarande ursprungsbeteckningen är av samma eller åtminstone av liknande slag som de varor som omfattas av det kännetecken som kan göra intrång i nämnda ursprungsbeteckning, hindrar emellertid inte de parter som anslutit sig till Lissabonöverenskommelsen från att i sin interna rättsordning föreskriva ett mer långtgående skydd.

193 I artikel 4 i Lissabonöverenskommelsen anges för övrigt att bestämmelserna i denna överenskommelse inte hindrar att ursprungsbeteckningar sedan tidigare erhåller skydd i vart och ett av de avtalsslutande länderna i enlighet med andra internationella instrument eller enligt nationell lagstiftning och rättspraxis.

194 Såsom franska domstolar tillämpar bestämmelserna i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, som upprepas i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, på skydd för ursprungsbeteckningar som registrerats enligt Lissabonöverenskommelsen, följer dessa bestämmelser denna logik.

195 Genom att det geografiska namn som en ursprungsbeteckning utgörs av och andra uppgifter som associerar till detta inte får användas för någon vara av liknande slag, innebär dessa bestämmelser att ursprungsbeteckningar som registrerats enligt Lissabonöverenskommelsen kan skyddas enligt artikel 3 i denna överenskommelse mot att annan gör gör sig skyldig till obehörigt bruk av eller imiterar beteckningen. Om de ifrågavarande varorna var av samma eller liknande slag, skulle de ursprungsbeteckningar som Budvar åberopat och som anges ovan i punkt 16 kunna skyddas enligt fransk rätt, och det skulle därvid inte vara nödvändigt att visa att beteckningarna var notoriskt kända i Frankrike och i än mindre grad att otillbörlig fördel skulle kunna dras av att de var notoriskt kända eller att denna notorietet skulle kunna försvagas.

196 Genom att det geografiska namn som en ursprungsbeteckning utgörs av och andra uppgifter som associerar till detta inte får användas för någon annan vara eller tjänst när detta kan leda till att otillbörlig fördel kan dras av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd eller att denna notorietet kan försvagas, kan ursprungsbeteckningar som registrerats enligt Lissabonöverenskommelsen ges ett mer omfattande skydd enligt artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, som upprepas i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, än det skydd som föreskrivs i Lissabonöverenskommelsen. Detta mer omfattande skydd förutsätter emellertid att vissa krav uppfylls.

197 Av vad ovan anförts följer att kraven enligt artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen beträffande varor av annat slag, i motsats till vad Budvar gjort gällande, inte är mer restriktiva än kraven enligt Lissabonöverenskommelsen.

198 Förstainstansrätten anger för fullständighetens skull att WIPO:s internationella byrå, som administrerar Lissabonavtalet, betonade följande i en offentlig handling av den 8 juni 2000, som har rubriken "Möjliga lösningar vid konflikter mellan varumärken och geografiska beteckningar samt mellan likalydande geografiska beteckningar". Denna handling finns tillgänglig på WIPO:s Internetsida under referensen SCT/5/3 och lämnades ut vid det femte mötet med den permanenta kommittén för rättigheter avseende varumärken, mönster, modeller och geografiska beteckningar:

"Alla som legitimt använder en geografisk beteckning har rätt att hindra annan från att använda samma geografiska beteckning om de varor som denna används för inte har det angivna geografiska ursprunget. Geografiska beteckningar omfattas liksom varumärken av 'specialitetsprincipen', det vill säga de skyddas endast för det varuslag som de verkligen används för, och av 'territorialitetsprincipen', det vill säga de skyddas endast för ett bestämt område och omfattas av de lagar och andra författningar som är tillämpliga där. Det finns ett undantag från specialitetsprincipen beträffande välkända geografiska beteckningar. För närvarande innehåller de fördrag WIPO administrerar och avtalet om [handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter] inte några bestämmelser om utvidgning av skyddet för denna särskilda kategori av geografiska beteckningar" (punkt 20 i handling SCT/5/3).

Bevisningen för de ifrågavarande ursprungsbeteckningarnas notorietet i Frankrike i samband med varor av annat slag

199 Förstainstansrätten erinrar för det första om att skyddet enligt Lissabonöverenskommelsen, såsom angetts ovan i punkt 188, skall tillämpas när de ifrågavarande varorna är av samma eller liknande slag.

200 Förstainstansrätten konstaterar för det andra att de varor som är i fråga i mål T-57/04, nämligen de varor som avses med det sökta figurmärket – som ingår i klasserna 16, 21, 25 och 30; de varor som ingår klass 32 behandlas i mål T-71/04 – är av annat slag än de varor som avses med de ursprungsbeteckningar Budvar åberopat med avseende på artikel 8.4 i förordning nr 40/94 och som ingår i klass 32. Ingen av parterna i tvisten har bestritt denna faktiska omständighet som överklagandenämnden för övrigt erinrat om.

201 I enlighet med bestämmelserna i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, som upprepas i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, såsom franska domstolar tillämpar dem på skyddet för ursprungsbeteckningar som registrerats i enlighet med Lissabonöverenskommelsen, får för det tredje det geografiska namn som en ursprungsbeteckning utgörs av och andra uppgifter som associerar till detta inte användas för någon annan vara eller tjänst när det kan innebära att otillbörlig fördel dras av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd eller att denna notorietet försvagas. Såsom angetts ovan i punkt 196, kan ursprungsbeteckningar som registrerats enligt Lissabonöverenskommelsen ges ett mer omfattande skydd enligt denna bestämmelse, än det skydd som föreskrivs i Lissabonöverenskommelsen.

202 I enlighet med territorialitetsprincipen regleras skyddet för ursprungsbeteckningar för det fjärde enligt rätten i det land där skyddet söks (domstolens dom av den 10 november 1992 i mål C-3/91, Exportur, REG 1992, s. I-5529, punkt 12; svensk specialutgåva, volym 13, s. I-159). Skyddet bestäms således enligt rätten i detta land med beaktande av de faktiska omständigheterna.

203 Hur notoriskt kända ursprungsbeteckningarna är följer för det femte av vilken bild konsumenterna har av dem. Denna bild beror i sin tur i huvudsak på särskilda karakteristiska egenskaper och mera allmänt på varans kvalitet. Det är denna som slutgiltigt lägger grunden till varans notorietet som kan vara mer eller mindre stor.

204 Av vad ovan anförts följer att överklagandenämnden inte gjorde en oriktig bedömning när den fann att Budvar borde ha förebringat bevisning för att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna var notoriskt kända i Frankrike. Sådan bevisning borde bland annat göra det möjligt att fastställa vilken bild de franska konsumenterna har av de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna.

205 Överklagandenämnden konstaterade att Budvar inte hade förebringat bevisning för att ursprungsbeteckningarna var notoriskt kända i Frankrike. Budvar har inte, särskilt inte i ansökan, vid förstainstansrätten ifrågasatt vad överklagandenämnden fastslagit i fråga om de faktiska omständigheterna i detta avseende. Budvar har gjort gällande att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna kan presumeras vara notoriskt kända med stöd av bestämmelser i fransk rätt eller av registreringen i enlighet med Lissabonöverenskommelsen.

206 Förstainstansrätten anger att den presumtion för att ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända som Budvar vill göra gällande inte kan anses utgöra ett sakligt skäl för att konkret slå fast att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända i Frankrike och inte heller för att i förekommande fall mäta omfattningen härav.

207 Förstainstansrätten betonar härvid att Cour d'appel de Paris i domen i det ovan i punkt 106 nämnda målet Habana, angav att det "genom de handlingar som ingetts i målet (bland annat ett utdrag ur boken *La grande histoire du cigare* och olika pressklipp) var obestridligt och styrkt att Havannacigarrer från Kuba är utomordentligt väl kända och i allmänhet anses vara bland de bästa i världen". Det framgår härav att Cour d'appel de Paris, för att kontrollera att de villkor var uppfyllda som föreskrivs i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, där bestämmelserna i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen upprepas, stödde sig på objektiva omständigheter och inte presumerade att de ursprungsbeteckningar som var i fråga i detta mål var notoriskt kända. Det var på grund av dessa objektiva omständigheter som den ovannämnda domstolen kunde fastställa att den ifrågavarande ursprungsbeteckningen var utomordentligt notoriskt känd och finna

att den omständigheten att otillbörlig fördel drogs av en så associationsrik och prestigefylld ursprungsbeteckning kunde medföra att denna notorietet försvagades, i synnerhet i Frankrike.

208 Förstainstansrätten konstaterar beträffande de bestämmelser i fransk rätt som Budvar åberopat, att det med stöd av artikel L. 641-2 andra stycket i jordbrukslagen inte kan presumeras att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända i Frankrike. I denna bestämmelse föreskrivs följande: "[Obehandlade eller bearbetade jordbruksprodukter och livsmedel] kan erhålla en skyddad ursprungsbeteckning under nedan angivna förutsättningar om de uppfyller villkoren i artikel L.115-1 i konsumtionslagen, om det är styrkt att de är notoriskt kända och om de genomgått förfarandena för godkännande." Denna bestämmelse avser förfarandet för att erhålla en kontrollerad ursprungsbeteckning i Frankrike och skall, såsom överklagandenämnden med fog anförde, inte tillämpas på ursprungsbeteckningar som registrerats i enlighet med Lissabonöverenskommelsen. Därför kan någon presumtion för att ursprungsbeteckningar som registrerats i enlighet med Lissabonöverenskommelsen är notoriskt kända i Frankrike inte följa av denna bestämmelse.

209 Denna slutsats ändras inte av att de franska domstolarna i övrigt tillämpar bestämmelserna i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, där bestämmelserna i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen upprepas, för att meddela ett omfattande skydd för ursprungsbeteckningar som registrerats i enlighet med Lissabonöverenskommelsen när de ifrågavarande varorna är av olika slag. Härvid skall nämligen villkoren för att erkänna ursprungsbeteckningar skiljas från villkoren för att skydda dessa i enlighet med fransk rätt. Att franska domstolar med stöd av bestämmelserna i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, som upprepas i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, medger ursprungsbeteckningar som registrerats i enlighet med Lissabonöverenskommelsen ett mer omfattande skydd än vad som föreskrivs i denna överenskommelse, innebär därför inte att ursprungsbeteckningarna skall presumeras vara notoriskt kända på grundval av ett förfarande för att erkänna kontrollerade ursprungsbeteckningar som

registrerats i Frankrike. Förstainstansrätten betonar vidare att det av de handlingar som ingavs i det ovan i punkt 106 nämnda målet Habana vid Cour d'appel de Paris inte framgår att notorietet presumerades på grundval av artikel L. 641-2 andra stycket i jordbrukslagen.

210 Inte heller bestämmelserna i Lissabonöverenskommelsen ger utrymme för att presumera att de ursprungsbeteckningar Budvar har åberopat är notoriskt kända i Frankrike. Förstainstansrätten erinrar om, såsom angetts ovan i punkt 188, att skyddet enligt den ovannämnda överenskommelsen inte avser det förhållandet att de ifrågavarande varorna är av olika slag, såsom fallet är i förevarande mål. Lissabonöverenskommelsen kan därför inte inverka på bevisningen för att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända i Frankrike när det är fråga om varor av olika slag. I artikel 2 i Lissabonöverenskommelsen föreskrivs visserligen att "[u]rsprungsland är det land vars namn eller i vilket den region eller ort är belägen vars namn utgör den ursprungsbeteckning som medfört att varan är notoriskt känd". Det finns emellertid anledning att ange att denna bestämmelse ur saklig synpunkt inte utgör grund för att sluta sig till att ursprungsbeteckningar som registrerats enligt Lissabonöverenskommelsen är notoriskt kända i samtliga stater som anslutit sig till överenskommelsen.

211 Av vad ovan anförts framgår att överklagandenämnden inte gjorde en oriktig bedömning när den fann att Budvar inte hade förebringat bevisning för att ursprungsbeteckningarna var notoriskt kända i Frankrike och att ett av rekvisiten för att tillämpa skyddet enligt artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, som upprepas i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, således inte var uppfyllt i förevarande mål.

212 Förstainstansrätten anger för fullständighetens skull att överklagandenämnden inte endast konstaterade att Budvar inte hade förebringat bevisning för att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna var notoriskt kända i Frankrike, utan dessutom tillade att Budvar, "[ä]ven om det nu antas att sådan notorietet föreligger" inte "visat på vad sätt otillbörlig fördel skulle dras av att ursprungsbeteckningarna är

notoriskt kända eller hur denna notorietet skulle försvagas ... om Anheuser-Busch medgavs rätt att använda ett figurmärke som innehöll ordet Budweiser för de sökta varorna i klasserna 16, 21, 25 och 30" (punkt 53 i det angripna beslutet).

213 Förstainstansrätten betonar att det i bestämmelserna i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen, som upprepas i artikel L. 115-5 fjärde stycket i konsumtionslagen, preciseras att det geografiska namn som ursprungsbeteckningen utgörs av och andra uppgifter som associerar till detta inte får användas för någon vara av liknande slag och inte heller "med avseende på andra varor eller tjänster" när "det" kan innebära att otillbörlig fördel dras av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd eller att dennas notorietet försvagas. Det är således användningen av det geografiska namn som ursprungsbeteckningen för en viss "vara" eller "tjänst" utgörs av som skall kunna innebära att otillbörlig fördel dras av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd eller att dennas notorietet försvagas. Denna vara eller denna tjänst skall därför med nödvändighet beaktas vid bedömningen av risken för att otillbörlig fördel dras av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd eller att dennas notorietet försvagas.

214 Denna tolkning bekräftas genom fransk rättspraxis och i synnerhet genom domen från Cour d'appel de Paris i målet Habana (ovan punkt 106).

215 Cour d'appel de Paris konstaterade följande i den ovannämnda domen:

"Bolaget Aramis har fört ut en herrparfym på marknaden och saluför denna under beteckningen havana ... Flaskans form ... påminner om formen på en brinnande cigarr ... eftersom den är avlång och kröns av en metallgrå kork ...

Det har inte bestritts att lanseringen av en ny parfym innebär en betydande ekonomisk risk och att det för att minska denna risk är lämpligt att locka omsättningskretsen, som inte känner till doften, genom att föra dennas tankar till något särskilt attraktivt som doften kan frambringa ...

Valet ... av ordet havana för att göra reklam för en lyxparfym för män är inte på något sätt slumpmässigt. Det visar att bolaget haft för avsikt att, genom ordets särskilt starka associationsförmåga, ge den prestigefyllda och njutningsfulla bild av god smak som knyts till Havannacigarrer och som framträder i rökringar."

216 Härav framgår att Cour d'appel de Paris till stor del stödde sig på den vara som varit i fråga vid användningen av det geografiska namn som utgjorde den ifrågavarande ursprungsbeteckningen när den fastslog att otillbörlig fördel kunde dras av att ursprungsbeteckningen var notoriskt känd eller att dennas notorietet kunde försvagas.

217 Franska domstolar har för övrigt tillämpat samma tillvägagångssätt i samband med kontrollerade franska ursprungsbeteckningar. I den dom av den 15 december 1993 angående skyddet för den kontrollerade ursprungsbeteckningen Champagne som Budvar hänvisade till under förfarandet vid harmoniseringsbyrån, preciserade Cour d'appel de Paris att "genom att anta namnet Champagne vid lanseringen av en ny lyxparfym, välja en förpackning som erinrar om den karakteristiska kork som används i flaskor för detta vin och genom att i reklamen använda bilder och smaksensationer av glädje och fest som namnet för tankarna till, har klagandena velat skapa en attraktiv effekt som hämtats från den omtvistade beteckningens prestige".

218 Förstainstansrätten konstaterar i förevarande mål att Budvar inte åberopat några omständigheter vid harmoniseringsbyrån och i synnerhet inte vid överklagande-

nämnden för att styrka att användning av den ifrågavarande geografiska beteckningen för de varor i klasserna 16, 21, 25 och 30 som avses med det sökta figurmärket skulle kunna innebära att otillbörlig fördel dras av att de ifrågavarande ursprungsbeteckningarna är notoriskt kända, om detta kan styrkas med avseende på Frankrike, eller att deras notorietet försvagas. Det skall, beträffande en fråga som byggts på antaganden, tilläggas att det ankommer på Budvar att precisera sin ansökan tillräckligt, så att harmoniseringsbyrån kan fälla ett fullständigt avgörande över yrkandena.

219 Av vad ovan anförts framgår att Budvars talan inte kan vinna bifall på den enda grundens andra del.

220 Budvars talan skall därför ogillas och det saknas skäl att pröva de argument som Anheuser-Busch anfört för fullständighetens skull. Vad avser de argument som Anheuser-Busch har åberopat för fullständighetens skull och i den mån dessa argument skall förstås som en självständig rättslig grund, varvid artikel 134.2 i rättegångsreglerna åberopas, finner förstainstansrätten att denna grund står i strid med de slutsatser som intervenienten själv har kommit fram till. Anheuser-Busch kan därmed inte vinna framgång med denna grund (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 16 november 2006 i mål T-287/04, Jabones Pardo mot harmoniseringsbyrån – Quimi Romar (YUKI) (ej publicerad i rättsfallssamlingen), punkterna 44 och 45. Genom dessa argument har Anheuser-Busch nämligen framställt invändningar mot överklagandenämndens bedömning av faktiska och rättsliga omständigheter. Anheuser-Busch har emellertid inte yrkat att förstainstansrätten skall ogiltigförklara eller ändra det angripna beslutet enligt artikel 134.3 i rättegångsreglerna.

II – Mål T-71/04

221 Genom en skrivelse till förstainstansrättens kansli av den 8 maj 2007 har Anheuser-Busch upplyst förstainstansrätten om att bolaget har återkallat sin ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke med avseende på varor i klass 32. Anheuser-Busch har ingett en kopia av den ansökan om återkallelse som bolaget sände till harmoniseringsbyrån den 8 maj 2007.

222 Eftersom föremålet för talan i mål T-71/04 särskilt avser registrering av det sökta varumärket för varor i klass 32, anser Anheuser-Busch att det saknas anledning att fortsätta förfarandet vid förstainstansrätten.

223 Anheuser-Busch har överlämnat till förstainstansrätten att fatta ett lämpligt beslut med avseende på rättegångskostnaderna.

224 Efter det att det muntliga förfarandet återupptagits genom beslut av den 14 maj 2007 uppmanade förstainstansrätten harmoniseringsbyrån och Budvar att yttra sig över Anheuser-Buschs yrkande, att anledning saknas att döma i saken. Dessa har yttrat sig inom den föreskrivna fristen.

225 Genom skrivelse till förstainstansrättens kansli av den 16 maj 2007 har harmoniseringsbyrån bekräftat att ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke hade återkallats med avseende på varor i klass 32 och uppgett att det inte längre finns någon anledning att döma i mål T-71/04. Harmoniseringsbyrån har yrkat att rättegångskostnaderna inte skall belasta harmoniseringsbyrån.

226 Genom skrivelse till förstainstansrättens kansli av den 22 maj 2007 har Budvar konstaterat att ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke har återkallats med avseende på varor i klass 32. Budvar har yrkat att förstainstansrätten skall fatta beslut om rättegångskostnaderna.

227 Det muntliga förfarandet avslutades på nytt den 24 maj 2007.

228 I enlighet med artikel 113 i förstainstansrättens rättegångsregler är det med hänsyn till att ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke har återkallats för varor i klass 32 i förevarande mål tillräckligt att konstatera att det inte längre finns något föremål för talan i mål T-71/04. Följaktligen finns det inte längre någon anledning att döma i saken.

Rättegångskostnader

I — *Mål T-57/04*

229 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

230 Harmoniseringsbyrån och Anheuser-Busch har i mål T-57/04 yrkat att Budvar skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Budvar har tappat mål T-57/04, skall harmoniseringsbyråns och Anheuser-Buschs yrkande bifallas.

II — *Mål T-71/04*

231 Enligt artikel 87.6 i rättegångsreglerna skall rätten i mål där det inte finns anledning att döma i saken besluta om kostnader enligt vad den finner skäligt.

232 Förstainstansrätten finner i förevarande mål att omständigheterna medför att det är befogat att Anheuser-Busch skall ersätta rättegångskostnaderna.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

1) Mål T-57/04:

— Talan ogillas.

— Budějovický Budvar, národní podnik skall ersätta rättegångskostnaderna.

2) Mål T-71/04:

— Anledning saknas att döma i saken.

— Anheuser-Busch, Inc. skall ersätta rättegångskostnaderna.

Vilaras Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 juni 2007.

E. Coulon M. Vilaras

Justitiesekreterare Ordförande

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser ..... II - 1835

I — Den internationella rätten ..... II - 1835

II — Gemenskapsrätten ..... II - 1838

III — Den nationella lagstiftningen ..... II - 1842

Bakgrund till tvisten ..... II - 1845

I — Ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke ingiven av Anheuser-Busch II - 1845

II — Invändning mot ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke ..... II - 1847

III — Invändningsenhetens beslut ..... II - 1850

IV — Beslut som fattats av harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd ..... II - 1851

Parternas yrkanden ..... II - 1854

I — Mål T-57/04 ..... II - 1854

II — Mål T-71/04 ..... II - 1855

Rättslig bedömning ..... II - 1856

I — Mål T-57/04 ..... II - 1856

A — Huruvida Budvars andra yrkande kan tas upp till sakprövning ..... II - 1856

B — Prövning i sak ..... II - 1857

1. Den första delgrunden: Huruvida artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen är tillämplig ..... II - 1859

a) Parternas argument ..... II - 1859

Budvars argument ..... II - 1859

Harmoniseringsbyråns argument ..... II - 1862

Anheuser-Buschs argument ..... II - 1866

b) Förstainstansrättens bedömning ..... II - 1869

2. Den andra delgrunden som åberopats i andra hand: Huruvida överklagandenämnden tillämpade artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen på ett felaktigt sätt ..... II - 1877

a) Parternas argument ..... II - 1877

Budvars argument ..... II - 1877

Harmoniseringsbyråns argument ..... II - 1882

— Nödvändigheten av att styrka att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd ..... II - 1882

— Huruvida otillbörlig fördel dragits av att ursprungsbeteckningen är notoriskt känd och huruvida denna notorietet försvagas ..... II - 1887

Anheuser-Buschs argument ..... II - 1889

b) Förstainstansrättens bedömning ..... II - 1892

Huruvida villkoren i artikel L. 641-2 fjärde stycket i jordbrukslagen är förenliga med bestämmelserna i Lissabonöverenskommelsen vad avser varor av annat slag ..... II - 1894

Bevisningen för de ifrågavarande ursprungsbeteckningarnas notorietet i Frankrike i samband med varor av annat slag .... II - 1898

II — Mål T-71/04 ..... II - 1905

Rättegångskostnader ..... II - 1907

I — Mål T-57/04 ..... II - 1907

II — Mål T-71/04 ..... II - 1907